

Szalézi Értesítő 2019/4

AKIK ÜLDÖZÉST SZENVEDTEK
ANTAL JÁNOS DANIEL TIBOR
ADAM LÁSZLÓ SÁNDOR ISTVÁN
BÜS JÁNOS SZITKEY KÁROLY
VARGA GY ALADÁR

Pascual Chávez
**HATÉKONY KOMMUNIKÁCIÓ
AZ EVANGÉLIUMHIRDETÉS
ÉS A NEVELÉS SZOLGÁLATÁBAN**

VÉRTANÚSÁG MA
Interjú Pierluigi Cameronival

Újdonság:
SZALIM OLDAL

A szeretetből „elveszített” élet

Maria Troncatti nővér, az indiánok testi-lelki orvosa

A Segítő Szűz Mária Leányai jubileumi évét egy nagy ajándék koronázza meg: 2012. november 24-én, a pápa képviselőjében, a Szentéavatósi Ügyek Kongregációjának prefektusa, Angelo Amato bíboros boldoggá avatja Ekvádorban Maria Troncatti szalézi nővért, akinek élete példa arra, hogy az életszentséget elérhetjük a hétköznapokban, ha a mindennapok apró tetteit a szeretet, az ajándékozás lelkületében, a testvérek alázatos szolgálatában éljük.

Maria Troncatti nővér majdnem egész életét, 46 évet, Amazónia őserdejében élte le. Pedig sok ezer kilométerrel távolabb, Milánó közelében, egy hegyvidéki kis faluban született. Az egyszerű, törekény, kislány hivatását sem a családja, de még a plébánosa sem támogatta: „Itthon is tehetsz jót, meg aztán végzettséged sincsen!” Egészsége a noviciátusban próbára tette, s ezért fogadalmat is csak feltétellel tehetett.

A keresztek tovább folytatódtak: kézgyulladás, tífusz... Állapota miatt a legrosszabbtól lehetett tartani, őt azonban erősen vonzotta a misszionáriusi életideál. Minden fáradságot, félelmet és nehézséget leküzdve, 1922-ben Maria nővér végre elindulhatott Ekvádorba. A dzsungelt, a bennszülöttek veszélyes, zárt világát a mindig a zsebében hordott kiskéssel „nyitotta meg”. A törzsfőnök lányát négy nappal korábban eltalálta egy puskagolyó, amely belefürödött a mellkasába és már az egész testét kezdte megfertőzni. A műtétet buzgó imádság közepette, és mintegy tíz felfegyverzett és mindenre elszánt bennszülött férfi jelenlétében hajtotta végre. Maria nővér kiállta a próbatételt, ami elé állították: „Ha nem gyógyítod meg, nem mész el innen többé, és mindenkit megölünk”

Egyik levelében így írt: „*Napról napra boldogabbá tesz a szerzetesi hivatás és a misszionárius élet.*” Ez az öröm végigkísérte őt egész életében és erőt adott neki ahhoz, hogy félelmeit leküzdve rábízta magát az Úrra, miközben szeretettel és segítő szándékkal fordult a szegények, betegek, nők és kisgyermek felé. A vadon törvénye előírja, hogy a fogyatékos, a házasságon kívül született és az anya halála miatt árván maradt újszülötteket meg kell ölni. Maria nővér úgy fogadja be őket, mintha ékszer kapna ajándékba. Ennek híre megy, így a nők egyre csak viszik neki a gyermekeket. Maria nővér megérteti az anyákkal, hogy nem helyes megölni őket, Isten akarata nem ez. Néhányan megértik, és segítenek neki. Hogy hány életet mentett meg így, azt csak Isten tudja. Nem csak újszülötteket, hanem erőszakos férfiaktól szenvedő nőket, otthonról elűződött leányanyákat... Küzdött a legelesettebbek jogaiért, amikor az emberi jogok írott formában még nem léteztek.

Maria nővér a test és lélek orvosa volt: miközben segítette és ápolta embertársait, módot talált arra is, hogy Jézust hirdesse, és tanúbizonyságot tegyen mindenki előtt a Segítő Szűzanya közbenjárásáról. A kórház, ahol Maria nővér gyógyszerek, és főleg imádság révén gyógyít, mindenkit befogad. Egy ott meggyógyult asszony így tanúskodik a boldoggá avatási per során: „*Ha megláttuk, eltöltött minket az öröm és hála érzete, állandó személyes kapcsolatban állt Jézussal és Máriával [...] orvosunk volt ő testi-lelki bajainkban.*” A kórházban és annak falain kívül végbement csodás gyógyulások csak azzal magyarázhatók, hogy az Élet Istenével szüntelen kapcsolatot tartott fenn. Elment a kórházba akkor is, ha nem hívták: „*Ha a betegek nem jönnek hozzánk, nekünk kell elmenni hozzájuk.*” Anyai szeretete mindenkihez eljutott.

Maria nővér idővel bizony megérzi a kort és az állandó fáradságot. „Nagymamaként” egyre ritkulnak utazásai az őserdőben, de a szükségét szenvedők megsegítésére maga helyett imáit küldi, főleg az Üdvözlégy Máriát.

A tanúk tanúvallomásaik során nem haboznak szent életről beszélni: a szeretet, amelyet Maria nővér sugárzott, irgalomból, lelki tisztaságból és abból a szabadságérzetből eredt, amelyet az érez, aki nem másnak, mint magának Krisztusnak szenteli az életét. Ez tehát olyan szeretet, amely nem tesz különbségeket. Maria nővér nem elméleteket gyárt, hanem éli és előmozdítja a kulturális integrációt jóval azelőtt, hogy ezzel a problémával foglalkozott volna bárki is. Olyan magától értetődő természetességgel és egyszerűséggel teszi a dolgát, mint aki szívén viseli az emberek sorsát.

Az egyik misszionárius atya, Giovanni Vigna, aki őt személyesen ismerte, ezt a szép tanúvallomást hagyta ránk: „*Ő maga az evangéliumi egyszerűség és találmányosság megtestesítője. Micsoda kifinomult anyai ösztönrel ejti rabul a szíveket! Minden problémára a legjobb megoldást találja meg, ezt igazolják a tények is. Soha nem felejtkezik el arról, hogyan kell bánni az elesettekkel és a bűnösökkel. (...) Ami számomra lenyűgöző, hogy mindig, minden helyzetben fantasztikus módon megmaradt nőnek. Úgy értem, minél inkább az Istennek adta magát, annál jobb anyává vált.*”

Egyszerű tettekkel és nem tudatos hősiességgel átszőtt élete révén Maria nővér mindenki felé közvetítette azt a meggyőződését, amin misszionáriusi küldetése alapult: „*Nem szabad félünk, inkább Istenben kell bízunk, és teljesen Őrá kell hagyatkoznunk. Ő az egyetlen, aki egyedülálló módon képes szeretetteljesen gondoskodni rólunk.*”

Kilencvenkilenc

Kedves Barátaink! Don Bosco tisztelői!

Amikor megállunk egy kirakat előtt, vagy belépünk egy áruházba, rögtön haragos reklámmal tudatják velünk a leárazást, az akciókat: csak 199 vagy 1999 forintért adják a vonzó portékát.

Persze ma már nem engedjük becsapni magunkat. Ismerjük a reklámok, akciók pszichológiáját. De félünk is, hogy aminek ára, értéke ilyen csalóka összegű, az csak ócska bővli lehet.

De van, amikor érték a kilencvenkilenc! 2012. november hatodikán kilencvenkilenc évesek leszünk. Hiszen ekkor érkezett meg anyaházába az első magyar szaléziak kicsi, de lelkes csapata.

Polgármesterek, plébánosok a száz éves jubiléumokat szokták köszönteni, ünnepleni. Azonban meg is kell azt érni, el kell jutni odáig. És az ünnepet, hogy igaz

legyen, elő is kell készíteni.

Mit jelent számunkra a kilencvenkilencedik születésnap?

Azt, hogy eljött a jubileumra való felkészülés utolsó ideje! Hogyan is tudnánk felkészülni?

A jubileum először is a múltba tekintésre ad alkalmat. Csak annak van jelene, aki ismeri és becsüli a múltat. Csak akkor lesz termés, ha erős a gyökérzet. Vágjunk bele ebbe a kalandba!

Hála és köszönet, hogy sok rendházunk, iskolánk már feldolgozta és megismerteti történelmét. De vannak még adósságaink. Fedezzük fel az előttünk élt szaléziak, munkatársak életútját, hivatását, ez erősíti a mi identitásunkat.

A jubileumi múltba tekintés azonban elsősorban a mának és a jövőnek szól. Ha hisszük, hogy szalézi lelkiségünk nagy kincs a magyar Egyház és társadalom számára, akkor kell, hogy igyekezzünk megismertetni, megosztani másokkal is. „Ha valaki egy sivatagban oázist talál, de azt nem osztja meg másokkal, akkor az gyilkos” – mondja egy arab közmondás.

Don Bosco Atyánk élete, lelkisége és pedagógiája egy igaz krisztusi forrás nem csak a fiatalok, de minden jóakarátú ember számára. Ezért akarjuk ezt bemutatni, felkínálni. Ezért kellene az ünnepek, a különböző sokszínű programok. Nem a magunk dicsőségére, hanem hogy a szalézi lelkiség szellemében mások is megélhessek a hit örömét.

1912. november 6. jelentéktelen nap lehetett a cavagliai magyar szalézi növendékeknek. Nem sejtették, csak titkon remélhették, hogy egy év múlva, ezen a napon fogják birtokba venni az első magyarországi szalézi rendházat Pélify-szentkereszten. De készültek erre a napra! Imádsággal, munkával, tettek azért, hogy ez valóra válhasson. És áldozatuk meghozta gyümölcsét. Példájuk lelkesítsen minket! Készítsük elő gondosan, szeretettel az ünnepet!

Legfontosabb, hogy egyek legyünk az imádságban.

Hívlak benneteket: imádkozzunk együtt magyar szalézi hivatásokért és vértanú

SZALÉZI PEDAGÓGIAI KONFERENCIA

2012. november 9. (péntek)

9.00 Regisztráció

10.00 P. Ábrahám Béla SDB tartományfőnök köszöntője

10.15 Udvardy György megyéspüspök: A hitoktatás aktualitása és aktuális kérdései. Megelőzés-e a hitoktatás?

11.00 Kérdések és hozzászólások

11.15 Kávészünet

11.30 Bajzák Erzsébet M. Eszter, a KPSZTI vezetője: Az egyházi iskolák előtt álló kihívások és kötelezettségek az új jogszabályi környezetben

12.15 Dr. Gombocz János egyetemi tanár: Kihívás-e a megelőzés?

13.00 Kérdések, hozzászólások

13.30 Ebédészünet

14.15 B. Varga Judit centenáriumi koordinátor: Szalézi jubileum. Mire kötelez 100 év?

14.45 Könyvbemutató és kerekasztal-beszélgetés az Oratóriumi emlékiratról.

Résztevők: P. Ábrahám Béla SDB, P. Depaula Flavio SDB, a Don Bosco Kiadó vezetője, Andrásfalvy András és Nagy Brigitta fordítók, Koblencz Attila lektor. Moderátor: Szikora József, újságíró, a MAKÚSZ elnöke.

15.45 Tartományfőnöki zárszó.

16.00 A konferencia zárása

rendtársunk, Sándor István testvér boldoggá avatásának megvalósulásáért.

De legyünk egyek Don Bosco körül is. Kétszer is köszönhetjük őt!

Először, amikor májusban ereklyéje érkezik hozzánk, másodszer októberben, amikor Rendfőnök Atyánk látogat meg minket.

Már most jegyezzétek be nagy piros betűtökkel a 2013. évi naptárba centenáriummunk fénys kezdő ünnepét: január 26-án, szombaton, a budapesti Szent István Bazilikában Dr. Erdő Péter bíboros főpásztorunk vezetésével kezdhethük meg az ünnepi esztendőt.

Kedves barátaim!

Legszébb dolog mások számára előkészíteni az ünnepet, és látni örömeiket. A szülők karácsonyi fáradozásának jutalma gyermekeik mosolya. Most legyünk mi az ünnep előkészítői!

És jutalmul atyánk, Don Bosco mosolya fog kísérni minket.

Don Boscóban szeretettel
P. Ábrahám Béla SDB

DON BOSCO SZALÉZIAK

99 ÉVE MAGYARORSZÁGON

A Szalézi Értesítő következő száma decemberben jelenik meg.

Don Pascual Chávez Villanueva rendfőnök

Hatékony kommunikáció az evangéliumhirdetés és a nevelés szolgálatában

Bosco János már gyermekkorában is hatásosan tudott szólni az emberekhez. Személyes adottsága volt a kedves beszéd, a gazdag, archaikus szóbeli hagyományból öröklött elbeszélőművészet, amelyet aztán lelkipásztori és nevelői küldetésének szolgálatába állított. Gyermekkori, játszópajtásoktól körülvelt önmagára így emlékszik vissza:

“De leginkább a történeteim vonzották a gyerekeket. A prédikációkban vagy a hittanórákon hallott példázatok, a *Francia királyok*, *A szerencsétlen Guerino* vagy a *Bertoldo és Bertoldino* történetei mind forrásul szolgáltak nekem. Ha megjelentem a társaim között, ők körém gyűltek, hogy meséljek valamit, noha még én is alig fogtam fel olvasmányaim értelmét. Olykor felnőttek is csatlakoztak hozzájuk, néha a castelnuovói úton, máskor a szántóföldön vagy a mezőn gyűltek össze akár százan is, hogy egy szegény gyermeket hallgassanak, aki egy kis emlékezőtehetségen kívül nem sok tudományt mondhatott magáénak, de aki köztük valóságos tudós doktornak látszott.” (*Oratóriumi emlékiratok*)

Papként folyton kérésekkel ostromolják: “Hol ide hívnak, hol oda, hogy triduumot, kilencedet vagy lelkigyakorlatot tartsak, de nem merek mozdulni, mert nem tudom kire hagyni a házat. Mennyi jót tehetnénk!” – írta Don Alasonattinak az oratórium kezdeti időszakában.

Mivel gyerekek és fiatalok között mozog, Don Bosco nagy mesélő.

Pedagógiáját, lelkiségét, a munkatársai számára kidolgozott formációt, terveinek és műveinek nyilvános kommunikációját mind elbeszélésekbe öltözteti. Elbeszélés tárgyai lesznek a keresztény élet, Isten Igéje és a szentek konkrét példája, az emberek erényes cselekedetei és jótettei, az oratóriumi nevelés és képzés pozitív eredményei, megvalósult munkái, álmái és elképzelései.

A SZALÉZIAKHOZ A JÓ KÖNYVEK TERJESZTÉSÉRŐL

S minthogy erősen vágyom, hogy mindennap növekedni lássam bennetek az Úr iránti buzgalmat, s hogy Isten színe előtt egyre nagyobb érdemekben részesülhessetek, időről időre felhívom a figyelmetek azokra a különféle eszközökre, amelyeket legalkalmasabbnak vélek, hogy általuk szolgáljatok a leggyümölcsözőbb lehessen. Ezek közül Isten dicsőségére és a lelkek üdvére most melegen ajánlom nektek a jó könyvek terjesztését.

A nép körében terjesztett jó könyv az egyik alkalmas eszköz arra, hogy a Megváltó királyságát sok lélekben fenntartsa. Hozzá kell tenni, hogy bár egyfelől a könyvnek nincsen akkora meggyőző ereje, mint az élőszónak, másfelől bizonyos körülmények közt nagyobb hatással bír. Ráadásul a jó könyv olyan házakba is eljut, ahová a pap nem léphet be: ajándékként vagy emlékként még a gonoszok is megtűrik. Amikor a könyv megjelenik valahol, nem jön zavarba, ha elhanyagolják, nem nyugtalankodik, viszont ha olvassák, nyugalommal tanít az igazságra; ha megvetik, nem panaszkodik, viszont eléri, hogy a lelkiismeret-furdalás időnként felkeltse a vágyat az igazság megismerésére; és bármikor kész is megtanítani azt.

Hány lelket mentettek már meg a jó könyvek, hányat óvtak meg a bűntől, hányat erősítettek meg erényükben! Aki egy jó könyvet ad valakinek, Isten egy gondolatát éleszti fel, és így máris mindennél nagyobb érdemet szerzett Isten színe előtt. Sőt, valamivel még nagyobbat is elérhet. Ha egy családban azok közül senki sem olvassa a könyvet, akiknek szánták, vagy aki kapta, elolvassa majd a fiúcska vagy a kislány, egy barát vagy a szomszéd. Olykor egy könyv egy faluban száz ember keze közt is megfordul. Csak Isten tudja, mennyi jót okoz egy, a barátság zálogaként adományozott könyv egy városban, egy közkönyvtárban, egy munkásegyletben, egy kórházban.

Esdekelve kérlek benneteket, ne hanyagoljátok el küldetésünknek ezt a rendkívül fontos részét!

BOSCO SZENT JÁNOS
(Körlevél a jó könyvek terjesztéséről 1885. 03. 19.)

ZSENIÁLIS STRATÉGA

Lelkipásztori cselekvése leginkább az Úr csodáinak elbeszéléséből állt: Don Bosco úgy meséli a Bibliát, mint szent “történetet”, Isten megváltó művének és az emberek között véghezvitt csodáinak, az Úr hűséges és hűtlen gyermekeinek történetét. Az ő számára Isten Igéje nem egyszerűen egy könyv, hanem az a konkrét hallgatóságnak címzett szó, amelyet hirdetni kell és az életünkre alkalmazni, nem más, mint “útikalauz az égbe” (*Vita di Domenico Savio*).

Don Bosco rengeteget írt. Nem tudósoknak, hanem a gyerekeknek, a népnek és a Szalézi Család tagjainak. Lelkipásztorként és keresztény nevelőként írt. A szívekhez akart szólni és gondolkodtatni, hogy neveljen és tájékoztasson, hogy érzékennyé tegyen és összehívjon. Az volt a célja, hogy

megváltoztassa a fiatalokat, a jóra ösztökélje őket, új távlatokat nyisson nekik, hivatásokat ébresszen és együttműködést teremtsen. Szóban és írásban (kezdvé a fiatalokkal és a szaléziakkal folytatott beszélgetésektől a jóéjszakátokig, a Szalézi Szent Ferencről tartott beszédekig és az olasz, spanyol és francia templomokban elhangzott prédikációkig...) a keresztény élet és a társadalmi újjászületés eszméinek, valamint a fiatalok kulturális és lelki fejlődését elősegítő gondolatoknak a terjesztője. Megjelent írásait 38 kötetes faksimile kiadásban gyűjtötték össze (forgalmazza a LAS kiadó). Tehetséges nevelési kommunikátor, hatásos prédikátor és szónok volt.

Zseniális volt a kommunikációs stratégiákban és a szervezésben is. A tömegeket megcélzó könyvkiadás egyre erőteljesebben fejlődött, a keresztény

életmodell mellett alternatív életformák és eszmék bukkantak fel, és Don Bosco megértette a kommunikáció és a közvélemény mozgósításának fontosságát. Nem érte be azzal, hogy a fiatalok fejlődését elősegítő könyvek írója legyen, hanem kiadó lett (a Katolikus Olvasmányok rendkívül sikeres sorozatával kezdte), nyomdák és kiadóvállalatok alapítója. Ösztönözte és bátorította a szaléziakat, a növéreket, a munkatársakat és a barátait, hogy

legyenek írókká, tankönyvszerzőkké, újságírókká, színműírókká, zeneszerzőkké. Volt idő, amikor a szaléziak a kommunikáció kiváló kulturális felkészültséggel rendelkező specialistái voltak, igazi profik az intellektuális és a technikai kompetenciák tekintetében is. Kiadók iskolát teremtettek a katolikus világban: őket követve más szerzetes-társaságok is a jó sajtónak szentelték magukat. A *Bollettino Salesiano* több száz hasonló kiadvány mintájával szolgált.

Mi maradt mára ebből a lelkes elköteleződésből? Félő, hogy elveszítjük a hozzá kapcsolódó szenvedélyt, kompetenciát, gyakorlatot és kultúrát is. Vissza kell szerezniük és fel kell támasztanunk a hagyományt; megfelelő formáción és megfontolt döntéseken keresztül, laikusok és volt szalézi növendékekből lett szakemberek segítségével újra fel kell építenünk egy sor kompetenciát.

Bollettino Salesiano 2012/9
Fordította Nagy Brigitta

Hivatásválasztás

A hivatás megválasztása nem egyetlen döntés, hanem folyamat, ami egészen sajátosan személyre szabott, s melynek mégis megvannak a jellegzetes pontjai.

Rólam van szó

Ahhoz, hogy dönteni tudjak a hivatásom felől, értenem kell a világot, ahol munkálkodni akarok. Hogyan néz ki az a munka, amit elképzeltem magamnak? Milyen feltételeknek kell ahhoz megfelelnem? Be kell szerezni a konkrét információkat róla, hogy van-e olyan hivatás, amire mégis merészen az egész életet érdemes feltenni.

A hivatásválasztásról Isten szemszögéből is gondolkodok. De ehhez bele kell őt vonnom döntéseimbe, s meg kell hallanom, amit mondani akar nekem.

Mindenkiben születésétől fogva sajátos módon vannak jelen adottságok, képességek, lehetőségek. Ahhoz, hogy lelkileg egészségesek maradjunk, sorsunkként kell elfogadni és kibontakoztatni ezeket a lehetőségeket. Ugyanakkor életvitelünk gyakran lehetetlenné teszi ezt, elhanyagoljuk képességeinket, lusta megalkuvással feláldozzuk álmainkat, a kényelmesebb utat választjuk. Végül is elveszítjük szemünk előtt a hivatás útját, s ez azt jelenti, hogy nem válunk azzá, akivé lehetnénk, akivé lennünk kellene. Csak aki felfedezte a saját gyökereit, létalapját, az tudja kibontakoztatni a személyiségét. Akkor válunk valóban emberré, ha összhangban élünk a bennünket meghatározó adottságokkal, és vállaljuk azt a sorsot - hivatást - amit ez jelent.

Mi keresztények tudjuk, hogy Isten az, aki szemmel tartja életünket és hív életünk kibontakoztatására. Ahhoz, hogy ezeket az üzeneteket megértsük szükségünk van önismeretre, reflexióra. Alkalmat kell adnunk magunknak arra, hogy meghalljuk a benső hangot, vevőre kell kapcsolnunk a rádiót. Amire magunktól rájövünk, amit bensőnk hangjaiból megértünk többet ér, mint száz másoktól származó jó tipp.

Hogyan ismerhetjük fel, hogy a belső hívást helyesen hallottuk, hogy nem pillanatnyi impulzusról vagy vágyról van csak szó? Biztos jel lehet, ha hirtelen életerő fakad fel bennünk, ha szárnyakat kapunk. S ha döntésünk következményeire gondolunk, nyugalom és derű tölt el. Természetesen marad azért némi bizonytalanság is, abszolút bizonyosságunk soha nem lesz arról, hogy mit kell tenni, de mi keresztények bízhatunk abban, hogy járható lesz az az út, melyet választunk.

communio.hu

Keress, várunk!

Ha még nem tudod pontosan, mit érzel, de hiszed, hogy Isten meghívott, hogy egész életeddel Őt szolgálj, nézz be hozzánk! Hátha a szalézi út az, amit az Úr kijelölt számodra.

Tetszik, amit Don Bosco tett?

Vonz a szerzetesi élet?

Érdeklődsz a szaléziak iránt?

Keress meg minket! Hátha pont közöttünk van a te helyed.

Érdeklődhetsz bármelyik szalézi plébánián és oratóriumban, vagy keresd meg Vitális Gábor (Múzli) atyát e-mailben muzli@msn.com, telefonon +36-20-434-8579, levélben vagy személyesen Kazincbarcikán a Római Katolikus Plébánián, cím: 3700 Kazincbarcika Dózsa György u. 35.

Vértanúság ma

A Szalézi Család posztulátorának látogatása

A tartományfőnök meghívására szeptember elején Magyarországra látogatott don Pierluigi Cameroni, a Szalézi Család egyetemes posztulátora és megerősítette, hogy Sándor István szalézi szerzetes testvér boldoggá avatása elérkezett az utolsó szakaszhoz. Cameroni atya részt vett a Tartományi Tanács ülésén, majd találkozott a szerzetesekkel és a Szalézi Család azon tagjaival, akik a szaléziak közeli munkatársai és valamilyen kapcsolatban vannak a boldoggá avatással.

Mi a posztulátor feladata?

Egy boldoggá- vagy szentté avatási ügy posztulátorának lenni igen fontos feladat, hiszen a munka során végig kell gondolni és értékelni az illető személy szenttéválásának útját, hogy az adott Isten szolgája az életszentséget hogyan élte meg és az erények mely fokán állt. Ennek a dokumentálása, ellenőrzése, a csodák hitelességének kivizsgálása a feladatom, valamint elérni, hogy eljusson a boldoggá- vagy szentté avatásig.

A közeljövőre várjuk Sándor István szalézi szerzetes testvér boldoggá avatását - ez ügyben jött most Magyarországra. Hol tart ennek a menete?

Sándor István szalézi vértanú testvér ügye már nagyon előrehaladott állapotban van. Néhány év alatt lezárult mind az eljárás egyházmegyei-, mind a római része, hiszen 2006 és 2008 között volt a magyarországi szakasza, 2008-tól 2012-

ig pedig a római. Most már túl vagyunk a teológiai- és a történelmi vizsgálóbizottság bírálatán, ahol pozitívan fogadták.

Mi a következő lépés, mi jön most?

Most jön a bíborosi kollégium kongresszusa. Ez az utolsó fázis. Ha a bíborosi kollégium is pozitívan bírálja el, akkor a Szentatya engedélyezi, hogy a vértanúságról szóló dekrétumot kiadják. Attól a perctől fogva már hivatalosan is lehet készülni a boldoggá avatásra, hiszen már csak ez hiányzik Sándor István esetében.

Mennyiben különbözik egy vértanú boldoggá avatási folyamata, mint például egy nem vértanúé?

Egy hitvalló és egy vértanú boldoggá avatási ügye között az a különbség, hogy a hitvallók esetében elsősorban azt kell megállapítani, hogy Isten szolgája az erényeket hősies fokon gyakorolta-e. Természetesen erről tanúságtételek is

kellenek és dokumentáció, ami ezt bizonyítja. A vértanúknál ezek nem kellenek; leginkább azt kell kivizsgálni, hogy a hitükért haltak-e meg, és ez tette-e nagygyá őket az Egyházban.

Sándor Istvánnál mi bizonyítja, hogy ő a hitéért halt vértanú halált?

Sándor István életében az bizonyítja leginkább a vértanúságot, hogy nem szökött ki az országból akkor, amikor ezt megtehetett volna, hanem Magyarországon maradvá védelmezte az ifjú munkásokat és a fiatalokat, ami számára azt jelentette, hogy a hitoktatás keretében és más eszközökkel is próbált a maga módján lelkipásztorkodni közöttük. Nem hagyta el az országot, hanem vállalta a vértanúságot hazájában, abban a történelmi kontextusban, amelyben élt.

Egy ilyen boldoggá avatás mit jelent, mit kell hogy jelentsen egy adott egyháznak, az adott országnak?

Egy ország, egy egyházmegye vagy egy szerzetes rend számára nagyon fontos, hogy egy saját vértanú vagy hitvalló példáját is fel tudja mutatni és követni tudja. A boldoggá avatás nem jelenthet csak egy ünnepi eseményt, hanem valóban egy olyan példa, amit követni kell, hiszen terjeszti az evangéliumi hitet és az életszentség teljes fokáról ad képet; példa az egész ország számára, amit a fiatalok is követhetnek.

Sándor Istvánnál boldoggá avatásról van szó, de például II. János Pál pápánál a szentté avatás a várható lépcső. Mi a különbség a kettő között?

A különbség elsődlegesen abban áll, hogy a boldoggá avatás esetében az egyén életpéldája és a tisztelete elsődlegesen az adott országhoz, az illetékes egyházmegyéhez kapcsolódik. A szentté avatásnál a kanonizáció szertartása is

A posztulátor a tartományfőnökségen beszélt a közelgő boldoggá avatásról.

Pierluigi Camerone budapesti látogatása során felkereste az Új Köztemető 301-es parcelláját is.

más - amit XVI. Benedek nemrég újra bevezetett - itt a pápa a pápai tévedhetlenség tekintélyével megállapítja a szentséget. Ezen kívül a boldoggá avatás helyi jelentőségű, a szentté avatás pedig világra szóló: az egész világ előtt példa és mindenhol kötelező a tisztelete.

Sándor István vértanúsága a szocializmus évtizedeire nyúlik vissza és abból a korból elég sok más vértanút, boldogot ismerünk. Vannak-e még hasonló ügyek?

Természetesen egy boldoggá avatás esetében nem csak az adott személy életét vagy a halálának körülményeit vizsgáljuk, hanem az egész történelmi és kulturális közeget. Gondoljunk bele, hogy csak a Szalézi Családban van kilenc vértanúhalált halt pap, akik a náciizmus ideje alatt haltak meg, illetve Szlovákiában

egy, akinek az ügye folyamatban van, ő is vértanúhalált halt a kommunizmus alatt. Tehát láthatjuk, hogy sokkal szélesebb az a kör, amit szemlélnünk kell, hogy teljes képet kapjunk egy adott személyről.

Elmúltak ezek az idők, vagy halnak még ma is vértanúhalált valamerre?

Nem, nem múltak el. Gondoljunk csak arra, milyen sokan haltak vértanúhalált a történelem során. A vértanúság egy olyan állandó jelenség, amely megjelenik minden évszázadban, minden kontinensen - most például Pakisztánban, hiszen tavaly ölték meg Shahbaz Bhatti vallási kisebbségügyi minisztert, aki a hitéért halt vértanúhalált. Ez egy nagyon erőteljes tanúságtétel volt, amely egyértelműen bizonyította a pakisztáni püspökök számára a vértanúságot.

Somos Zsuzsa a Clarisseumnak ajándékozott portré mellett.

Megihlette Sándor István

Újabb festmény készül Sándor István szalézi testvéréről Somos Zsuzsa festőművész műhelyében. A jeles művésznő az Újpesti Művészek Társasága tagja, műveiben nem ritkán pont az újpesti életet örökíti meg, dokumentál, emléket állít a múltnak, lágy tónusú festményein a Clarisseum is szerepel. Az Újpest életét meghatározó személyiségekről készült portré-sorozatában Babits Mihály költő, Wenetiáner Lajos főrabbi, Schweizer József főrabbi, Wolfner Gyula bőrgyáros, gróf Károlyi István városalapító, Illek Vince apátplébános, Geduly Lajos evangélikus lelkész és Török Endre irodalmár mellett helyet kapott Sándor István szalézi testvér is. A róla készült arcképet Somos Zsuzsa 2006-ban a Clarisseumnak ajándékozta, de most ismét megihlette a magyar fiatalságért életét adó szalézi testvér és újabb portréval készül boldoggá avatására.

Szolonokon járt a tartományfőnök

Sándor István szalézi testvér, vértanú szülővárosában, Szolonokon szeptember 15-én, szombaton este zajlott a Belvárosi Templomban a Szakrális Művészeti Hetek programsorozat részeként a Nyitott Templomok Éjszakája elnevezésű program. Az est ünnepi szentmisével kezdődött, melyet P. Ábrahám Béla SDB, a Magyar Szalézi Tartomány tartományfőnöke mutatott be Sándor István boldoggá avatásáért.

Sándor István édesapja, id. Sándor István, a szolonoki MÁV dolgozója volt, segédmunkás. Édesanyja, Fekete Mária, gondos, de nevelésben különösen szigorúan bánt három fiúgyermekükkel. István a legidősebb, két öccse, László és János. Sándor Istvánt a szolonoki Belvárosi Templomban keresztelték meg és itt volt elsőáldozó is, templomba viszont a lakóhelyükhöz közel eső Vártemplomba jártak rendszeresen. Ebben az öreg, de belül hangulatos templomban jobbra a második sorban ültek a fiúk, a pad szélét édesapjuk foglalta el. Így szokták meg, nemcsak vasárnapokon, hanem a hajnali „Rorate” miséken is. Vasárnaponként a vecsernyére viszont édesanyjukkal jártak.

(Forrás: <http://szolokat.hu>)

A szülői ház helyén egy bérház áll. Sándor István szülei és testvére a helyi temetőben nyugszanak.

A keresztelőkút, ahol megkeresztelték Sándor Istvánt.

S. Dániel Tibor SDB (1925-1956)

A közelmúltban örömmel értesültünk arról, hogy nagyra becsült rendtársunk, Sándor István boldoggá avatási ügye jó irányba halad, és így bízunk benne, hogy mielőbb a boldogok között tisztelhetjük. A Szalézi Értesítő korábbi számában írtam róla, hogy több rendtársunk is Sándor Istvánnal együtt szenvedett ártatlanul, több évi börtönnel sújtották őket. Ezek között volt Dániel Tibor szalézi kispapunk is.

Dániel Tibor 1925. november 8-án született Ásványrárón (Győr mellett). Szerencsés gyermek volt, mert buzgó vallásos szülei mellett megismerhette a családi fészek melegét. Boldog gyermekkorú volt. Idősebb testvére, József példát mutatott neki azzal, hogy már mint gyermek, ő is Don Bosco fia akart lenni.

Iskoláit Győrben végezte, ugyanitt járt polgári iskolába is, majd jelentkezett a szaléziak nyergesújfalvai iskolájába, hogy gimnáziumi tanulmányait folytassa.

Már mint fiatal fiúcska, szívesen járt ministrálni. Édesapja írja róla, hogy jó korán kelt és még nyáron is lustaságot nem ismerve sietett mindig a ministráns gyerekek közé. Bármekkora hóvihar volt is, vagy esős idő, őt semmiféle kellemetlen időjárás nem gátolta meg. Ugyancsak édesapja írja: "Igen jó gyerek volt hozzánk a Tibor fiunk, soha meg nem bántott bennünket."

Ezek után nem csoda hát, hogy a papi, szerzetesi hivatást választotta. 1947-ben jelentkezett szalézinak, követni akarta József bátyját. Mezőnyárádon volt novícius, ahol 1944. augusztus 16-án első fogadalommal kötelezte el magát. Ekkor már javában fújtak a háborús szelek. Október végén, mivel közeledett a front, az előljárók minden fiataalt haza küldtek, vagy másikat nyugatabbra fekvő intézetbe irányítottak. Így került Tibor ismét Nyergesújfalura. A front sajnos Nyergesújfalut is megközelítette, így Tibor december végén haza került szüleihez. A háború borzalmaival a szülői házban vészelt át, de amint csendesedtek a harcok, ismét visszatért Nyergesújfaluba, ahol nagyban hozzájárult a háború romjainak eltakarí-

tásához, hogy ismét megkezdődhessen a tanítás. Nevelőként kitűnt vidámságával és a sport szeretetével. A fiatalok tisztelték és szerették.

1948-ban Péli-földszentkeresztben megkezdte teológiai tanulmányait, amit sajnos 1950 júniusában, a szerzetes rendek feloszlata miatt félbe kellett szakítania. Ő is, mint a többi szalézi, földönfutóvá vált. A kilátástalan helyzetből az akkori tartományfőnök, Ádám László atya próbált kiutat keresni. Megkérte a püspök atyákat, hogy vegyék fel a szalézi kispapokat valamelyik püspöki szemináriumba. Tibor, szívbetege miatt, mivel állandó kezelést igényelt, a budapesti Központi Szeminárium bejáró hallgatója lett. Ismerősei szereztek neki lakást, ahol Sándor István testvér is meghúzta magát. Sándor István gyári munkás lett, és mivel felfigyeltek rá, nevet változtatott, Kiss István néven folytatta az ifjúsági munkát. Az államhatalom azonban hamarosan letar-

tóztatta illegális tevékenységéért. Mivel Tibor is tudott minderről, hamarosan őt is letartóztatták és más szaléziakkal együtt több évi börtönrre ítélték. A börtönben egészsége a sok zaklatás és bántalmazások következtében összeomlott, rákos beteg lett. Ezért 1954. december 1-én megszakították börtönbüntetését, szabadlábra helyezték. Hogy biztosítsa megélhetését, egyik fogtechnikus ismerősénél mint fogtechnikus tanuló vállalt állást. Sajnos egészségi állapota egyre jobban romlott, ezért 1956. július 16-án kórházba került. Az orvosok már nem tudtak segíteni rajta, így testvére, Erzsike hazavitte a szülői házba. Sokat szenvedett, később a halálra. Az volt a kívánsága, hogy miután megújította szerzetesi fogadalma, előljárója karjaiban fejezze be életét. Betegágyán minden nap magához vette a legszentebb Oltáriszentséget, augusztus 17-én a betegek szentségét is megkapta, és hosszú, fájdalmas szenvedés után 1956. augusztus 18-án meghalt. Temetése Ásványrárón augusztus 20-án volt. Amikor negyven évi megpróbáltatás után visszatértünk Péli-földszentkeresztre, a ház falára egy emléktáblát helyeztünk, amely figyelmeztet minket, hogy elődeink szenvedése, élete érdemelte ki számunkra, hogy ismét szabadon élhetünk és dolgozhatunk mint szaléziak. Minket kötelez a múlt és az előttünk járt rendtársak szenvedése, életük áldozata. Méltók akarunk lenni elődeinkhez!

Nem menekült

Hatvan éve, 1952. júliusában tartóztatták le Sándor István szalézi testvért

Délután volt már, amikor Sándor Pista az újpesti Baross utcai kollégium mellett becsengetett Kavin Ferenc egykori cserkésztestvér házába. Ez az állásától megfosztott férfi azon az angyalföldi Tripoliszi plébánián vállalt pénzbeszedői állást, amelyiken az akkori Ádám László tartományfőnök lakott. Káplán minőségben élt ott. Ő adott pénzt, útlevelet és fogadott embercsempészt Szombathelyen Pista disszidálásához. Most arra kérte Sándor István szalézi segítőtestvér „Feri bált”, hogy adja vissza mindezt Ádám úrnak, mert ő a vértanúságot választja inkább, minthogy magára hagyja a magyar ifjúságot.

Sándor az éjszakát már annál a Dániel Tibor szalézi kispapnál töltötte, aki pár héttel azelőtt befogadta őt albérleti lakásába. Ott feküdt éjjelente egy priccs-szerű kis pótágyon. Napközben pedig ott, a kisasztalnál tervezte KIOE csoportjainak ügyeit. Kedves és meghitt menedéknek vélte a helyet. Csak egyre nem gondolt. Arra, hogy ott lent a házmesteri lakásban a kedves Erzsike néni nagyon kíváncsi asszony. Felűnt neki a sok levél – hiszen Pistának hat csoportja volt, akiket lelkileg istápolni és ezeket a leveleket tüzes tűvel felbontogatva átcenzúrázta.

Azután, mivel férje ÁVH-s volt, ezeknek tartalmát tovább adta főnökeinek. (Egy valaki világosíthatta volna fel ezekről a tényekről az áldozatot: a kislányuk. Cserfes, beszédes kis teremtés volt, de „az alma nem esett messze a fájától”- ebben az esetben sem. Egészen az 1989-es rendszerváltásig, mint III / III-as besúgó maga is az Államvédelmi Osztagnak aktív tagja volt.)

Így történt azután, hogy amikor már elég bizonyíték állt az ávosok rendelkezésére, egyszerre bukkott le Sándor - illetve álnéven Kiss István az egyik délelőtt. Ugyanazon délután rendtársa Dániel Tibor is, akit a szobájába lépve egy óriási pofon fogadott. A többiekéről ne is beszéljünk...
Zsédely Gyula: Sándor István (részlet)

Irja Czigány Enikő szalézi munkatárs

Önkéntesség

Örvendetes tény, hogy egyre több az emberbaráti gondolkodás, egyre több a tevékenység szükségességének felismerését, a missziós munkát megismertető, és az adakozás, a közjó szolgálatának fontosságát megláttató államilag is támogatott programot, projektet indítanak. A résztvevők életkora 14-30 év. Nem titkolt céljuk az önkéntesség szemléletének elsajátíttatása. Idegen országokban végzett munka esetében a közösséget segítő tevékenység mellett fontos hozadék a nyelvtanulás, az emberi kapcsolatok kialakulása is nemcsak az önkéntesek, hanem az önkéntes és segített között. Sokakban felvetődik a kérdés, ezt valóban tanulni kell?

Többen is megfogalmazzák, hogy mi az úttörőcsapatban, KISZ-ben ugyanezt csináltuk, hiszen szőlőt szedtünk, öregeket látogattunk, stb. Igaz, hogy ezek ad hoc-jellegűek voltak, tanév elején 3-4 nap, vagy, karácsony idején, aminek elteltevel kipipálhattuk, hogy elvégeztve. Többet nem is gondoltunk rá, legfeljebb jó vagy elrettentő sztorik alapját képezték/képzik. Akkor felvetődik a kérdés, hogy a szó nemes értelmében mit értünk önkéntesség alatt? Az önkéntes munka egy hasznos cél, embercsoportok érdekében szerveződő tevékenység. Általában huzamosabb ideig a szegénységben élők, betegek, fogyatékosok, menekültek, egyéb kiszolgáltatott emberek/embercsoportok segítségét, táboroztatását, tanítását, életmódváltását, érdekérvényesítésének megtanítását végzik anyagi ellenszolgáltatás nélkül.

Sajnálatos dolog, hogy sokaknak eszükbe sem jut, hogy hazánkban hányan vannak, akik e segítő együttműködésre rászorul-

nának, hiszen ők együttérző módon azt gondolják, hogy Afrikában, Pakisztánban, Indiában, stb. milyen nyomorult az emberek sokasága, sem enni, sem innivalójuk. Tehetetlenek, saját érdekükben kilátásuk sincs a változtatásra. Ez mind-mind igaz, de őszinte tenni akarásuk mellett, észre sem veszik azokat, akik akár a „lerobbant”, nyomornegyeddé züllött lakótelepeken évek óta csak munkanélküli segélyből élnek. Gyermkeik számára nem érték a tanulás, mert azt látják, hogy szüleik, akik nehéz fizikai szakmunkát végző bányászok, olvasztárok, szövő-fonónők, adminisztrátorok, esetenként az sem kizárt, hogy a megszűnt ipar értelmiségét képező mérnökök, stb. voltak, hiába tanultak, küzdöttek, most mégis szegénységben élnek. Többségük családja – saját problémái, az ő szocializációs sérüléseik, mentális betegségeik, stb. miatt – sokszor elhanyagoló, értékrendjük eltér a többségi társadalométól, már nincsenek céljaik, így nem nyújtanak megfelelő követési modellt. Gyermkeiknek nincs lehetőségük a konfliktusmegoldó stratégiák elsajátítására, nincsenek hatékony módszereik a frusztráció csökkentésére. Gyakran tapasztalják, hogy minden hiába. Az érintettek gyakran elkülönültnek érzik magukat, a feljük irányuló jogos vagy ok nélküli előítélet, a kilátástalanság, a tanulási nehézség, a motiválatlanság, a magatartászavar mind-mind a deviancia forrása is lehet. Ugyanígy gyakran elfordulunk azoktól, akik mások, mint mi vagyunk, pedig itt élnek köztünk a fogyatékos, a szegény bevándorló migráns, a mélyszegénységben élő roma családok gyermekei is, akik problémáinak megoldására csak másoktól várjuk a megoldást.

Lehet, hogy hozzájuk is a külföldi önkéntesek felajánlását kell hogy kérjük?

A huzamosabb önkéntes tevékenységre készülő fiatalok többségének terveiben a külföldi munka áll. Igaz, nagyon fontos dolog a humanitárius, országhatárokat átívelő munka, de amíg őket nem vesszük észre, súlyosabb esetben előítéletesen el is utasítjuk, problémájukat bagatellizáljuk, s nem is tudjuk, hogyan segítjük őket, addig olyan a hazán kívüli önkéntesség, mintha csak a kirakatnak jótékonykodnánk. Körülöttünk egyre nyomorultabbak lehetnek az emberek, de csak a látványos „világraszóló” tevékenység az, ami megnyugtatja az elismerésre is vágyó lelkiismeretet.

Valóban nem fér az önkéntességbe a közvetlen vagy tágabb itthoni környezet? Ha közömbösek, kirekesztöek, elszigetelöek vagyunk, az az elutasítottban a kötődést, az alkalmazkodást gátolja, s annak következménye lesz, hogy az adott gyermekcsoport, fiatal a többséggel szemben elmagányosodik, illetve könnyen sodródik. Mit tegyünk hát? Mi a feladatunk? Semmiképp sem csak a kioktatás, vagy e személyek, csoportok egyszerű védelme, hanem a velük szembeni „részben öröklött” idegenkedés lebontása. Mi lehet ennek a folyamata? Először is egy hely, ahová bemehetnek, ahol elfogadják őket. Ahol olyan körket érintő, a személyiségfejlődésük korrekcióját is biztosító, számukra is fontos, érdekes élethelyzeteket teremtenek, amelyben a társadalmi szerepek megismerhetőek, elsajátíthatóak, amelyben az önismeret, önbecsülés pozitív irányba fejlődhet. Fontos, hogy a negatív szocializációt gyengítsük, lebontsuk és az elfogadást éreztetve a pedagógia módszereivel újra építsük a gyermek/ fiatal értékrendjét, szociális képességeit, konfliktusmegoldó stratégiáit, azaz a személyiségét.

Nemcsak a mások javára felajánlott tevékenység az önkéntesség, hanem beletartozik az önségítés is. Ez azt jelenti, hogy a hasonló gondokkal küzdök rendszeresen összejönnek, tapasztalatokat cserélnek és a számukra bevált pozitív stratégiákat, módszereket átadják egymásnak,

azaz önkéntes formában segítik egymást. Az önszolgáltató csoportok néhány a problémájukat már megoldó fiatal, de gyakrabban, hogy egy felnőtt kezdeményezésére jönnek létre. Az ő feladata főleg a facilitálás, az egymást meghallgató beszélgetés könnyítése, olyan helyzetek megteremtése, ahol mindenkit meghallgatnak, bevonják az őket érintő kérdések, programok, esetleg döntések meghozatalába. Fontos, hogy e közben ne csak a jogérzékenységük, problémamegoldó képességük, hanem a tenni akarás szükséglete is fejlődjön. Próbálhassák ki magukat olyan élethelyzeteket modelláló feladatokban, amelyek a mindennapokban eddig gondot jelentettek. Például: segítség kérése társtól, felnőttől (akár tanulás-sal kapcsolatosan, akár őt vagy számára fontos személyt érintő ügyben), ügyintézés, kommunikációs helyzetek megoldása, stb.

Ha ezeket a pedagógia, pszichológia és más segítő tudományok által kidolgozott

és a mindennapokban működő módszereket olvassuk, megfogalmazódhat bennünk, hogy Don Bosco ezt már az 1841-1888-ig terjedő nevelő munkájában is alkalmazta. Ez igaz is, de mi, valóban megszólítjuk, meghívjuk és befogadjuk-e az említett nehezen nevelhető, veszélyeztetett élethelyzetben lévő gyermekeket, fiatalokat? Egyáltalán, a televízióban látott, újságban olvasott, vagy egy-egy véletlenszerűen szerzett tapasztalaton kívül ismerjük-e a fentiekben leírtak körülményeit, élethelyzetét? Ha nem, Don Bosco ennek a kérdésnek a megoldására is példát ad. Nem válogatott. Ő a falvak szegényeinek életét ismerte, de a városiét nem. „Az első vasárnapoktól kezdve – tanúsítja Michele Rua...- járta a várost, hogy képet alkosson magának az ifjak erkölcsi helyzetéről. Tapasztalatai feldúlták a lelkét. Az elővárosok az erjedés és a lázadás zónái, a nyomorúság övezetei voltak...Látta őket pénzben játszani az utcákon, durva és elszánt arccal, mint

akik készek kipróbálni bármilyen eszközön, csak hogy elérhessenek valamit az életben.” (Bosco, 31.) A kortárs életrajzíróktól, visszaemlékezőktől tudjuk, hogy őket is megszólította, s nevelési módszereinek eredményeként többségük becsületes munkásember, Don Bosco nevelő munkáját, a szalézi művet segítő önkéntes lett. Fejlődésükhöz azonban szükség volt az őket befogadó, elfogadó gyógyító nevelésre, az iskolára és az istenszeretet közvetítésére. A gyógyulás folyamatában, az egymáshoz való alkalmazkodásban, döntéshozatalokban, egymás segítésében, Don Bosco modellnyújtó magatartása, tevékenysége révén szinte „észrevétlenül” tanulták meg a problémák megállítását, sajátították el a segítő magatartást, az önkéntes munkavégzés igényét.

*Forrás: Teresio Bosco (kiadási évszám nélkül) Lelkigyakorlat Don Boscóval.
Don Bosco Szakiskola, Kazinbarcika*

EURÓPA TERV

Lengyel Erzsébet összeállítása

Szalézi sportiskola Ronaldo szülőhelyén

Több sikeres kezdeményezés is működik már az Európa Terv keretében, amelyekről folyamatosan tudósítanak az ANS Nemzetközi Szalézi Hírügynökség honlapján. Meghallva az idők szavát, a szaléziak ötletes, változatos megoldásokat kínálnak a helyi fiatalok körében jelentkező problémákra.

A portugál szaléziak szociális indíttatású sportiskolája Funchalban a Real Madrid Alapítvány és a Szent Antal Szalézi Tartomány közötti megállapodás eredményeként jött létre egy évvel ezelőtt Madeira szigetén, ahol a Real sztárja, Cristiano Ronaldo született. Az iskola megnyitásaiban nagy szerepet játszott az is, hogy a neves futball-sztár maga is az ügy mellé állt. Don Bosco fiai pedig segítik az újabb "bajnokokat" hogy életük és növekedésük könnyebb legyen.

A funchalai iskola, amely maximum 100 növendéket fogad, 2011 októberében nyitotta meg kapuit. Ez a sport- és oktatási projekt a Real Madrid Alapítványon kívül a Madridi Missziós Iroda és a Banco Popular támogatását élvezzi, és már több programot hirdettek meg a szalézi központokat látogató gyermekek számá-

ra.

Az iskolát olyan 6-13 év közötti gyermekek számára gondolták ki, akik a társadalom legszegényebb, leghátrányosabb helyzetű rétegeiből származnak. Itt sportolási lehetőséget biztosítanak számukra (elsősorban úszás és labdarúgás), művé-

szeti kurzusokon vehetnek részt, iskolába járhatnak és pszicho-affektív útmutatást is kapnak. A projekten belül a gyermekek családjait is megszólítják.

Több helyi és országos cég is támogatja a gyermekek oktatását és nevelését, anyagiakkal, élelmiszerekkel, a tanuláshoz szükséges technikai eszközökkel és sporteszközökkel segítve őket.

A központban mintegy hatvan önkéntes dolgozik szervezett csoportokban, Álvaro Lago szalézi koordinátor vezetésével: tanárok, sport-koordinátorok, pszichológus-koordinátorok a szociális és nevelési aktivitáshoz, sport vezetők.

Jelenleg a "Mais Salesianos Funchal" központot naponta 81 diák látogatja.

ANS-Funchal

Az iskola megnyitó ünnepségén. (Fotó: Helder Santos/Aspress)

Immár magunk mögött hagytuk a szép nyári időket, de köztudott, hogy a szaléziai nyár folytatódik!

Egy nap olyan akarok lenni mint te!

Szívmengető élmény minden évben átélni, hogy amint az iskolák bezárják kapuikat, intézményeink udvarai zsúfolásig megtelnek gyermekekkel, köztük lelkes önkéntes vezetőkkel. Különösen boldogító élmény az animátorok között minden évben új arcokat fedezni fel, akik eldöntötték, hogy elindulnak az animátori úton. Ezen az úton sokan azért indulnak el, hogy kövessenek valakit. Valakit, akit élő példaként látnak maguk előtt, hiszen anno kicsiként, őket magukat is ő animálta...

Az egyik legszebb mondat amelyet egy animátor a rábízott gyermek szájából hallhat így hangzik: **Egy nap én is olyan akarok lenni mint te!**

A vezető elvet egy magot, amelyet aztán később mások aratnak majd le. De megtörténhet, hogy néhány évvel később valaki megjelenik az oratóriumban, aki köszön neked, de te nem ismered azonnal fel. Rád mosolyog, emlékeztet, hogy kiskorában te voltál az animátora. Most azért jött, mert szeretne ő is foglalkozni a kisebbekkel, olyan akar lenni mint amilyen te voltál akkor és amilyen vagy ma is. Nehéz nem meghatódni ilyen esetben, amikor kezdedben érzed munkád gyümölcsét.

14-15 évesen újra itt állnak előtted és a szívük immár másoké is dobog! Ismét itt a lehetőség, hogy Don Boscóhoz hasonlóan újra szabó légy, és újfajta, csodás ruhát készítsél belőlük az Istennek. Bár vannak akik azt mondják, hogy kicsik még ahhoz, hogy felelősséget bizzunk rájuk, elfeledkezve arról, hogy az animátori életük is úgy indult, hogy valaki túl tudott lépni ezen az aggodalmon és bizalmat adott nekik.

Hány éves volt Savio Szent Domonkos, Boldog Laura Vicuña és még sokan mások, akik életüket másoknak szentelték?

Az érett animátor feladata, hogy elkísérjen, védjen, mutasson, figyelmeztessen, formáljon, imádkozzon, tegyen tanúságot és lassan-lassan álljon arrébb, engedjen teret és adjon bizalmat!

Aztán eljön a nap amikor azt mondja az új animátornak: „Most rajtad a sor! És nem olyannak kell lenned mint én voltam, hanem annál sokkal jobbnak! Ezt sose felejtse el!”

www.donboscoland.it alapján

Előzetes

Ifjúsági programok 2012 év végéig

Nagymarosi Ifjúsági Találkozó	Október 6. Nagymaros
Kovács Katalin nővér örökfogadalma	Október 13. Mogyoród
„Légy hűséges!” Animátor-találkozó	Október 19-21. Óbuda
Ifjúsági Adventi Lelkigyakorlat	November 23-25. Pélifőldszentkereszt
12-16 évesek adventi lelkigyakorlata	December 7-9. Pélifőldszentkereszt

„LÉGY HŰSÉGES!”

ANIMÁTOR-TALÁLKOZÓ

Szombathelyen a nyári oratórium alatt a könyvtárszobában volt csoportfoglalkozásunk. Miután a gyerekek elmentek, nézelődni kezdtem és az egyik régi Szalézi Művek kiadásban egy szentképre leltem, melynek hátulján a következő idézet állott: **„Légy hűséges, bármilyen áldozatodba kerülne is!”** Alatta a dátum: *Tanakajd, 1950. június 16.*

Ebben a szerzetesek számára igen sötét, gyilkos esztendőben, amikor érezni lehetett ugyan, hogy sötét fellegek gyülekeznek a rendek feje felett, de valószínű ekkor még mit sem sejtve arról, hogy mekkora borzalmaknak néznek elébe, egyik szalézi elődünk egy ilyen mondatot vetett papírra rendtársának.

Majdnem napra pontosan három évre rá, egy másik szalézi, Sándor István, vérével megpecsételve váltja valóra ezt a felhívást amikor keserves, de hősies és dicsőséges halált hal a magyar fiatalokért!

Ezekre gondolva, szinte már remegő kézzel fogtam a képet. Ezért is döntöttünk úgy, hogy a szokásos őszi animátor-találkozót Sándor István szalézi testvér emlékének ajánljuk! Szalézi életének színhelyét, a Clarisseumot felkeresve, hogy mi, a mai fiatalok 59 évvel a kivégzése után megköszönjük neki és bebizonyítsuk, hogy áldozata nem volt hiábavaló!

Jelentkezés és további információk az alábbi helyeken:
www.szalim.hu honlapon vagy [facebook.com/szaliroda](https://www.facebook.com/szaliroda)

P. Andrásfalvy János SDB sorozata

Mindent tudsz már Don Boscóról? - 4.

A magyar szalézi jubileumi év már az ajtóban toporog. Ugorjunk hát egyet, vessünk egy pillantást a fiatal felnőtt Don Bosco életére.

A küzdelmes, de kalandokban gazdag gyermekkor után elérkezik az ifjú Bosco János pályaválasztása. Amikor belépne a ferences rendbe, különös álmom figyelmezteti, hogy az ő lelke ott nem találja meg a békét. Vajon milyen keresési folyamat húzódik ennek az álomnak a hátterében? Emlékiratait olvasva arra a következtetésre juthatunk, hogy komoly lelki vívódás előzte meg hivatásbeli döntését. Történt ez annak ellenére, hogy kilenc éves kora óta élénken élt benne az álom emléke, melynek hatására világos volt számára, hogy papnak kellene lennie. Igen ám, de milyen papnak, miféle rendben? E téren a kínálat korának Itáliájában meglehetősen bőséges volt. Lelki tanácsalanságáról az „Oratóriumi Emlékiratok”-ban is olvashatunk:

„Ó, ha lett volna akkor vezetőm, aki kezébe vette volna az én hivatásom gondozását! Nagy kincs lett volna számomra, de ez hiányzott. Volt ugyan jó gyóntató atyám, aki jó keresztyényt akart faragni belőlem, de aki sosem ment bele a hivatásom kérdésébe”.

Ezek után szent életű barátjához, Comollo Alajoshoz fordul tanácsért, aki bölcsen egy kilenced elimádkozását javasolja neki az Istenanya közbenjárásért folyamodva, és hogy kérje ki pap nagybátyja véleményét.

Mária segítségével és bölcs emberek tanácsa. Így együtt – alkalom adtán ezt javasoljuk a hivatásuk után kutató fiataloknak. Korunkban ugyanis jócskán kitolódott az elköteleződés időszaka, a hivatás megtalálása: míg 50-60 éve tizenkilenc-huszonévesen házasodtak, léptek szerzetes- vagy papi rendbe, manapság a szokványos alsó korhatár a 20-23 éves életkor. A mai fiatal bizonytalanabb, ezért jobban elkelnek az apró ötletek, ösztönzések. Egy-egy határozott, kedves szó, figyelemfölkeltés, javaslat azonban manapság is egész fényes életpályáknak ad lendületet. Egy nagynéni, aki elvitte az egyik, akkoriban még istentagadó rendtársamat a templomba. A hóbortos, tehet-

séges fiatalember a szentségimádáson egyik pillanatról a másikra találkozott Jézussal. Pár nap múlva kérte a keresztséget, meg egy Don Bosco könyvet. A plébános Szalézi Szent Ferenc életét adta a kezébe. A legény azt gondolta, hogy ez nyilván Don Bosco egyik beceneve, és elolvasta a könyvet. Azóta kiváló szalézi lett a hippy nemzedék egyik nagy vagá-

Novembertől
a Don Bosco Kiadónál

Bosco János:
Oratóriumi
Emlékiratok

Végre magyarul is kezünkbe vehetjük Don Bosco egyik legszemélyesebb írását. A műben párhuzamosan bontakozik ki a szerző egyénisége és az általa megálmodott ifjúságmentő intézmény, az oratórium gondviselészerű fejlődése. „Nevelési és lelkesítő kézikönyv”, amelyben nyomon követhetjük a megelőző módszer kialakulását, találkozhatunk Don Bosco életének ismert és kevésbé ismert szereplőivel. Mindehhez a XIX. századi Piemont tanyáinak, városainak, diákéletének és egyházi világának hiteles leírása szolgált színes háttérrel. Don Bosco Emlékiratainak első magyar nyelvű kiadása novemberben jelenik meg.

A Don Bosco Kiadó könyvei kaphatók a Don Bosco Könyvesboltban (1053 Bp., Múzeum krt. 7., nyitva: H-P 10-18 h) a kiadónál (1032 Bp. Kiscelli u. 79.) vagy megrendelhetők a donboscokiado@gmail.com e-mail címen és a 06-20-320-7373-as telefonszámon.

nya.

Úgy tűnik, hogy a hivatás az Úrnak valami kiemelt ügye: kiderül ez az „Emlékiratok”-ból, de ezzel kapcsolatban számos hasonlóan meghökkentő eseményt tudnék felsorolni. Don Bosco így ír egy különös egybeesésről:

„A kilenced utolsó napján ezzel a páratlanul jó barátommal együtt elmentünk győnni és áldozni. Szentmisén vettem részt, majd egy másik misén ministráltam a székesegyházban a Szűz Mária, Kegyelme Anyja oltárnál. Amint hazamentünk, levél várt rám Don Comollótól, röviden ezzel a tartalommal: 'Alaposan végiggondolva, amit a levélben írtál, azt tanácsolom a barátodnak, hogy egyelőre ne vonuljon kolostorba. Vegye fel az egyházi ruhát. A következő évek tanulmányai során jobban meg fogja ismerni Isten szándékát. Ne féljen attól, hogy elveszti a hivatását, mivel a világtól való elvonulás, és a komolyan vett jámborság segítségével az akadályok el fognak hátrulni előle.'”

A hivatás megtalálásában rendkívüli segítséget ad Jézus édesanyja. Chieriben immáron másfél száz éve mutogatják azt a szobrot, amely előtt a későbbi „fiatalok atyja és mestere”, az erőteljes duzzadó Giovanni Szűz Mária közbenjárásáért fohászzkodott. Mert az Anyaszentegyház - akkoriban még csak 1800 éves - hagyományából tudta, hogy Mária Istenhez vezeti majd őt. És János most már meggyőződéssel hallgat a jó szóra, fölkel és indul az újra meglelt fény felé: képz magát szellemben, lélekben, képességeit fejleszti. Nem felejtí a „docendo discimus” elvét sem, és tovább érlelődik benne a mély meggyőződés, hogy aki szétosztja és ezáltal „elveszíti” az életét Jézusért, az megnyeri azt.

„Jó könyveket olvastam, amelyekre eddig, szegyen ide vagy oda, nem szántam időt. Továbbra is figyelmet fordítottam az ifjúságra, történetekkel, szabadidő játékokkal, szent zenével kötöttem le a figyelmüket. Rádöbentem, hogy különösen az idősebbek mennyire tudatlanok a hit dolgaiban, ezért elkezdtem tanítani őket a napi imádságokra és sokmindenre, ami ebben a korban már időszerű volna tudni. Ez egyfajta oratórium volt, melyet kb. 50 gyerek látogatott, akik úgy szerettek engem és engedelmeskedtek nekem, mintha apjuk lettem volna.”

Most pedig elhalkulok, és átadom a szót a XIX. századi aláztos, áldozatos és vidám Mesternek, aki mára már milliókat vezetett a Mesterek Mesteréhez. Kedves Olvasók! Novembertől méltó szalézi jubileumi felütésként kézbe vehetitek az Emlékiratokat. Jó olvasást, lelki töltődést kívánok!

ESTE, AMIKOR MARGIT MAMÁVAL HAZAFELÉ TARTOTTAK BECCHEBÉ...

TE MOST PAP VAGY, KÖZELEBB VAGY JÉZUSHOZ. MOSTANTÓL FOGVA TÖRÖDJ KIZÁRÓLAG A LEŁKÉK ÜDVÖSSÉGEVEL ÉS NE AGGASSZON SEMMI GOND MIATTAM.

MÍHEZ KEZD MOST DON BOSCO? HOGY RÖVIDRE FOGJA A TANAKODÁST, TORINÓBA SIET DON CAFASSÓHOZ.

KÉT JÓ ÁLLÁST AJÁNLOTTAK NEKEM: KÁPLÁN-SÁGOT MORI-ALDÓBAN ÉS NEVELŐI HELYET GENOVÁBAN.

NE FOGADJON EL SEMMILYEN AJÁNLA-TOTI ÖN TORINÓNAK VAN TEREMTVE. JÖJJÖN HOZZÁM AZ EGYHÁZI KONVIKTUSBA ÉS TANULJON MÉG KÉT ÉVIG. MOST PEDIG MENJEN, NÉZZEN KÖRÜL A VÁROSBAN

ÉLMENT A PEREMKERÜLETEKBE, A LÁZADÁS, A ZÜLLÉS ÉS A PUSZTULÁS MELEGÁGYÁBA.

DE HISZEN EZ A KÜLVÁROS EGY NYO-MORÚSÁGOS FERTŐ!

HOGYAN LEHETSÉGES EZ? ELHAGYA-TOTT TIZENÉ-VESEK, AKIK CSAVARÓGNAK AZ UTCÁKON...

A VÁROSI PIAC MELLETT FEL-FEDEZETT EGY MÁSIKAT: A "FIATAL MUNKÁSEZKEK PIACÁT".

MIT CSINÁL-TOK ITT?

ARRA VÁRUNK, HOGY JÖJJÖN VALAKI ÉS FEL-FOGADJON BENNÜNKET NAPSZÁMBA.

SZEGÉNY CSALÁDOK ÉS MAGÁNYOS FIATALOK ÉRKEZNEK MUNKA REMÉNYÉBEN VAL SESIÁBÓL, A LANZÓI VÖLGYEKBŐL, MONFERRATÓBÓL, ALSÓ LOMBARDIÁBÓL.

ÉS HOLNAP HOL FOGNAK ALUDNI?

EGY PADLÁSON, MINT SOK MÁS CSALÁD. A MI NYOMORÚSÁGOS BÉRÜNKBŐL MÁSRÁ NEM FUTJA.

A VÁROSBAN TETT LÁTOGATÁSA UTÁN DON BOSCO BESZÉLT DON CAFASSÓVAL.

DON CAFASSO BÖRTÖNLELKÉSZ IS.

EZEKNEK A FIÚKNAK ISKOLÁRA ÉS MUNKÁRA VAN SZÜKSÉGÜK, HOGY BIZTOS JÖVŐJÜK LEGYEN. SZÜKSÉGÜK VAN EGY UDVARRA, AHOL JÁTSZHATNAK ÉS KITOMBOLHATJÁK MAGUKAT. ÉS SZÜKSÉGÜK VAN EGY PAPRA, HOGY ISTENHEZ VEZESSE ŐKET.

EL KELL MENNEM A BÖRTÖNBE. MA DÉLUTÁN JÖJJÖN VELEM.

DE HOGY LEHET ITT ÉLNI?

ÉS MÉG GYEREKEK IS VANNAK ITTI HOGY LEHETÉSES EZ? MOCSOKBAN, TÉTLENÜL EGÉSZ NAP, A BÜNÖZŐKKEL, MINT TANÍTÓ-MESTEREKKEL...

FOLYTATJUK...

Bankó Mihály

„Jövünk haza!” - 2. szakasz: Szlovénia

Eljött az idő újra! Eljött, hogy kerékpáron meghódítsuk Szlovénia hegyeit és völgyeit. Tavaly megkezdett túránkat 2012 augusztus 1-én folytattuk.

2013-ban ünnepli a szalézi rend magyarországi letelepedésének 100. évfordulóját. Ezen alkalom kapcsán egy három részből álló emléktúrát szerveztek, amelyen végigkövetjük a Magyarországra érkező első szerzetesek útvonalát. Tavaly keresztültekertük Olaszországot Torinótól Goriziáig. Idén Goriziától folytattuk utunkat.

Az első napokban nagyot fürödtünk a tengerben és megnéztük Trieszt belvárosát, majd pedig a szálláshelyünkön magasröptű vitát tartottunk a város nemzeti hovatarozása kapcsán. Még jó, hogy Magyarországot, Olaszországot és Szlovéniát is képviselte egy-egy szalézi pap.

A túránk további részében már ténylegesen a kerékpározás dominált. A hegyekre való tekintettel naponta csupán 60-70 kilométert tettünk meg, de a nap végére így is kellemesen elfáradtunk. Minden emelkedő erőpróba volt számunkra. Ahogy méterről méterre egyre magasabba jutottunk, volt időnk elgondolkodni, hogy a hétköznapi életünket is hasonlóan kell élnünk: fáradtságosan, de méterről méterre egyre közelebb jutva a menyenyek országához.

Az estétet a játékokkal gazdagon felszerelt szlovén oratóriumok klubhelyeiseiben töltöttük csocsóval, biliárddal, léghokival vagy valamilyen asztali társasjátékkal.

A Ljubljánába tekerésünk napján megpihentünk egy kis falu közepén, a templom előtt. Ahogyan ebédeltünk, Géza testvér szoba elegendett az ottani plébánossal. Ő nagyon barátságos volt, bemutatta nekünk az ottani templomot. Több magyar szentet is felismertünk a freskókkal borított falakon. Megtálaltunk Szent Istvánt, Szent Erzsébetet és végigkövethettük Szent Vid vértanú kínzásait. Útravalóul gyümölcsökkel látott el minket.

A ljubljánai szalézi rendház minden igényünket kielégítette: nagy közösségi helység, közös étkezések, konyha, zuhanyzó. Az egyetlen probléma csupán annyi volt, hogy az autókkal nem tudtunk beállni az udvarba. Hétfőn reggel döbbenet ébredtünk arra a hírre, hogy feltörték a kerékpárszállító autót és az egyik szalézi kisbuszt. Gábor és Flávio

atyá notebookja minden anyagukkal elvesztett illetve két nagy értékű kerékpárt és rengeteg szerszámot is elvittek többek között. Mondanom sem kell, hogy nagyon lesújtott mindnyájunkat az esemény, és sajnos a szlovén rendőrség hozzáállása sem adott okot bizakodásra. A délelőtt a különböző követségek, ismerősök hívogatásával zajlott. Délutánra kissé megnyugodtunk és tartottuk magunkat a tervhez, ellátogattunk a Bleditőhöz.

A túra folyamán részt vehettem életem talán legszebb szentmiséjén. Meg is dolgoztunk érte, hiszen fel kellett tekernünk 900 méter magasságra. Utólag belátom, megérte. A prédikációt maga az Isten teremtette természet tartotta: Gábor atya helyett a vízesés csobogását hallgattuk.

Az utolsó éjszakánkat Verzejben töltöttük, ahol annakidején az első magyar szalézi novíciátus volt. Az ottani szalézi testvér, Márkó, pálinka és borkóstolóval lepelt meg minket. A kóstoló folyamán mindenki elmondhatta, hogy érezte magát a túrán, menyenyire töltődött fel.

Azt hiszem, a többiek nevében is elmondhatom, hogy nagyon hálásak vagyunk Vítális Gábor és Depaula Flávio atyának, valamint Náduvvari Géza testvérnek, amiért lebonyolították ezt a túrát. Már akkor este ígéretet tett mindenki, hogy a „Jövünk haza!” emléktúra utolsó, magyarországi szakaszába is mindenképpen benevez. Azt hiszem, ez a tény mindenkinek elég sok mindent elárul az együtt töltött tíz napról.

Bángi Magyar Anna és Attila

Együtt könnyebb Óbudai közösségi tábor

Nagyvisnyón, a Bükk egyik csendes völgyében rendeztük az óbudai szalézi ház közösségi táborát. Szándékaink és terveink szerint igyekeztünk megszólítani a közösség apraját és nagyját is, hogy a korábbi években családós tábornak indult rendezvény az egész közösségnek szóljon. S bár javarészt családok tudtak eljönni, az előkészületek során a meghívások és a beszélgetések is mind a remélt folytatás részeként értelmezhetőek: szeretnénk ha egy-egy ilyen kiemelt eseményen a közösségünk minden tagja, idősebbek, fiatalok, nehéz élethelyzetben lévők, minden érdeklődő, és szaléziak is együtt tudnánk ünnepelni. S ebből tudnánk meríteni a hétköznapokra is. Táborunk célja, hogy közösen tudjunk kikapcsolódni és mindennapi életünk egy-egy kérdését közösen, Krisztus örömhírének fényében tudjuk megbeszélni, megtervezni, továbbvinni.

E célok érdekében úgy terveztük a programot, hogy minden résztvevő megtalálja azokat a lehetőségeket amikben alkalma nyílik a kikapcsolódásra, az elgondolkodásra a felvetett kérdésekben és a beszélgetésekre a lelki feltöltődés érdekében. Így minden nap a gyerekeknek szóló útravalóval indult és a "jó éjszakáttal" zárult, hol Ferenc, hol Béla, vagy éppen Flavio atya vezetésével, Gorbi és Lytton lelkes részvételével. A felnőtteknek szóló beszélgetéseken és a prédikációkban az ideai strennát igyekeztünk a mindennapok

nyelvére lefordítani, a rendfőnök által kiadott magyarázatát átélmélni, különös tekintettel arra, hogy mit is jelent ez a mai magyar társadalomban, milyen konkrét feladatokat ad számunkra az, hogy Don Bosco "a mai világhoz szól és megújult nyelven beszél". Hogyan tudjuk mi, a magunk környezetében megvalósítani, hogy "mély odaadással és érdek nélküli szeretettel, tapintatosan és tiszteletük elnyerésével próbáljunk jelen lenni a fiatalok között, hiteles választási lehetőséget kínálva nekik".

A szalézi lelkiességgel és művekké váló ismerkedés fontos állomása volt, hogy meglátogattuk a kazincbarcikai szalézi közösséget. Bepillantást nyertünk a szak-

iskola és a herbolyai cigány oratórium életébe; igaz, nyári csend honolt a tantermekben és műhelyekben, csak a nyomda üzemelt, ám Kőszeghy Balázs "idegenvezetése" igen közel hozta a szalézi nevelők tevékenységét az óbudai csoport tagjaihoz. Hiszen Óbudán mára már merőben más feladatok adódnak a rend és a közösség számára.

Egymás jobb megismerésére beszélgetésekkel, játékokkal és a különböző korosztályoknak szervezett túrákkal igyekeztünk teret biztosítani. Nem maradt el a kézműves foglalkozás, méta, kenyérlángos és a borkóstoló sem. Reményeink szerint azok, akik itt közelebb kerültek egymáshoz, a hétköznapokban is szívesen köszöntik és segítik egymást. S együtt invitálják azokat, akik nem tudtak az ideai táborba eljönni. De bekapcsolódhatnak a kápolna mindennapjaiba: a közös szolgálatokba, a rászorulók segítésébe és mindezek összefogójaként a liturgia közös megünneplésébe.

A óbudai munkatársi csoport ösztönözi igyekszik azt a régi-új kezdeményezést is, hogy a közösségi eseményekre és alkalmakra hozzunk még egy rászoruló gyereket, ezzel ráirányítva a figyelmet a körülöttünk élő eleven szükségre. És hogy ehhez meglegyen a közösség tagjaiban a biztos háttér, elindítjuk a "Legyetek kettesben!" mozgalmat, melynek lényege, hogy lehetőséget biztosítunk a házaspároknak, hogy egy-egy estét magukban, magukért töltsenek.

Játszóter avatás Óbudán

Az óbudai Segítő Szűz Mária Lelkészség udvarán augusztus 31-én átadták a Tran Si Nghi Ferenc óbudai igazgató atya ötlete nyomán az óbudai önkormányzat támogatásával újonnan elkészült játszóteret, melyet P. Ábrahám Béla SDB tartományfőnök áldott meg. A játszóter ötletének több hónapos előkészítése és kidolgozása tavaly novemberben kezdődött. Ferenc atya azokra a kicsikre is gondolt, akik nagyobb testvéreiket várják egy-egy foglalkozás után. Az átadáson részt vett dr. Gidófalvy Dénes önkormányzati főtanácsadó és közel 180 gyermek és fiatal.

Forrás: obuda.hu

P. Csány Péter SDB

Egy szalézi festmény, amely megszólal és megszólít

A 2010-es év második felére nyúlik vissza a keletkezéstörténet: egyik hívünk nagyvonalú adományából lehetővé vált, hogy templomunk megszépüljön. A felhasználás mikéntjét – az adakozóval egyetértésben - mi választhattuk meg. Hatalmas templomunk terjedelmes falfelületei nagyméretű festmények megrendelésére sugalltak bennünket. Bosco Szent János Atyánk színes egyénisége és életének számos jelenete kínálta a szívünkhöz közel álló, a templomépítő elődeinket is jól képviselő festménytémát. A két alkotás megfestésére kiírt pályázatunk - amelynek lefolyását és eredményét egy korábbi számban már ismertettük - második, izgalmasabb felvonása még hátravolt: a megvalósítás szakasza. Az egyik nyertes, Mészáros György kőszegi festőművész az idei nyári hónapokra ütemezte az alkotás fázisát. Secco-technikájú falfestmény-kompozícióját templomunk Segítő Szűz Mária mellékoltára fölötti felületére tervezte, közel 40 négyzetméteres kiterjedésben. A tényleges munka július elején kezdődött a felállványozott templomrészben: a vakolat többszörös és biztonságos megerősítése után a festőművész az életnagyságú vázlatot rajzolta fel a tökéletesen elsimitott felületre. Miután így a teljes szénrajzlátványterv láthatóvá vált, következhetett az igényes, világos tónusú színvilágba öntött, művészi megfestés. Szalézi körökben már meg sem lepődünk azon a

demokratikus nyitottságon, amelynek jegyében a „tanár úr” dolgozott: megnyílt templomajtókkal mellett, azaz bárki bármikor beléphetett, megszemlélhette, sőt, akár meg is szólíhatta őt alkotás közben. Ilyen rendhagyó módon tekinthettek be a kulisszák mögé egyházi és városi vezetők, nyári táborozó gyerekek, külföldi és hazai zarándokok, önkéntes szolgálatot végzők, napi imádkozó hívek és más művészetben jártas kollégák.

A művészi festmény végül szeptember 10-re készült el teljesen. A Nyitott Templomok Éjszakájára szervezett félnapos oratóriumi játéknaponk és a szakértői templombemutatók mellett felkértük a művészt, hogy az esti órákban néhány szóval adjon kis betekintést az alkotás külső-belső keletkezéstörténetéről a szépszámu érdeklődőknek.

A festmény derűs, egyszerű, amolyan szalézi módon hozza karnyújtásnyi közelségbe a megnyílt mennyországot, ami Jézus szerint is „itt van köztetek” (Lk 17, 21). A képen Don Boscónak a Szűzanya pártfogásába ajánlott tevékenysége következtében mennyei és földi események zajlanak. Egyedül a szakadt gyermekek vidám csoportjának élén álló pap néz hívogatón kifelé, a képet szemlélőre, hogy meghívja művébe, ami ugyan már megkezdődött, de a kiteljesedéshez újabb tettekre kész kezekre és szívekre van szükség.

Fotó: Büki László, vaskarika.hu

Poraiból újjáéledt...

Hetven évvel ezelőtt, 1942. augusztus 2-án hunyt el Ambrózy Teréz tanai bárónő, szalézi munkatárs, a szombathelyi szaléziak kiemelkedő jótevője. Amellett, hogy a 20-as években életerős mozgalmat indított a szaléziak szombathelyi megtelepítésére, állandó támogatónk volt és társaságunkra hagyta kastélyát (később noviciátus), „karitatív közéletiségével” joggal érdemelte ki kortársaitól a „vasi karitás angyla” vagy a „poraiból újjáéledt Szent Erzsébet” címet. A bárónő életéről Tóth Csaba festőművész társszerzőségében megírt könyvünket augusztus 23-án hivatalos ünnepség keretében mutattuk be. Mind a könyvbemutatón, amelyet jelenlétével a városi előljárók és a tartományfőnök atya is megtisztelt, mind pár nappal később Tanakajdon személyes tárgyai kiállítása mellett előadtuk a róla készített színdarabot is. A bárónő nemes emlékének a csaknem teljes elfeledettségből való felidézése új erőket mozgósít bennünk és hagyományt teremt.

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

Kuba - Szalézi pedagógia képregényben

A kubai Santa Clara szalézi plébániáján - neve Vándor József boldoggá avatásával kapcsolatban cseng számunkra ismerősen - augusztus 16-án nyitották meg Alfredo Martiena kubai képregény rajzoló művész kiállítását "Mi vagyunk pedagógiájának örökösei" címmel. A kiállítás része a felkészülésnek Don Bosco két-századik születésnapjára.

A híres művész tárlata meglepetés volt a plébánia hívei számára. Alfredo Martirena műveiben Don Bosco életének különböző elemeit mutatta be, kiemelve oktatási és nevelési tapasztalatait és erőfeszítéseit a leghátrányosabb helyzetű gyermekek javára.

A tizenhat tablón illusztrációk láthatóak Don Bosco pedagógiájának legfontosabb irányvonalaihoz. A téma szorosan kapcsolódik a kétszáz éves jubileum második előkészületi évéhez. A kiállítás anyagát különféle kubai információs anyagokban is megjelentetik majd.

ANS-Kuba

SzírIA - Élhető életet a gyerekeknek

Miközben Aleppóban, ebben a szíriai városban folytatódnak a harcok a kormány fegyveres erői és a felkelők között, a lakosság a feszültségek ellenére igyekszik látszólag normális életet folytatni. Az Aleppóban munkálkodó szaléziak kitaranak animációs és oktató munkájuk mellett, amit még inkább szükségessé tesz a félelem, ami a levegőben van.

Aleppóban óráról órára változik a helyzet. Problémát jelent, hogy egyesek próbálnak anyagi vagy politikai okokból hasznot húzni a kaoszából. Bűnözők csoportjai jelennek meg, autólopással és emberrablással próbálnak váltságdíjat kicsikarni... Ami a vallási helyzetet illeti, Szíriában mindig harmónia uralkodott a keresztények, muzulmánok és más csoportok között. Mostanában jelentkezett egy új, külföldi, fundamentalista irányzat, amely nyugtalanságot szít az emberek között. Ennek a nemzetközi "játéknak" az a célja, hogy felhasználják a váltsást, mint konfliktusforrást. A szaléziak továbbra is a szokásos módon működnek, speciális karizmájuk szerint a fiataloknak szentelve magukat. Segítenek a gyermekeknek és a lakóhelyüket elhagyni kényszerülő menekülteknek, akik háláságok ezért. - A szalézi közösségek Szíriában (Aleppo, Damaszkusz, Kafroun) eddig nagyon jól dolgoztak, de meg kellett szakítaniuk minden tevékenységet, mert a helyzet súlyosbodott, különösen Damaszkuszban és Aleppóban. Kafrounban, a hegyekben továbbra is nyitva állnak a szalézi házak a gyermekek és a kitelepített emberek számára - mondta el Munir El Rai atya, a Közél-Kelet Tartomány tartományfőnöke.

A harcok kitörése előtt Aleppóban több mint 400 gyermek látogatta a nyári oratóriumot, témája Don Bosco megismerése volt egy füzet alapján. Aztán ezek a tevékenységek megszűntek, mert a menekültekre kellett koncentrálni. Sokak-

nak el kellett hagyniuk otthonaikat, a kitelepített emberek elkezdtek érkezni a szomszédos falvakba.

Az egész keresztény közösség segíti a menekülteket. A szaléziak támogatást, kikapcsolódást és tanítást kínálnak a gyerekeknek. Sikerült könyveket beszerezni az iskolákból, ahol a menekültek gyülekeznek, mintegy 45 épületben szerte a városban. Jótevők élelmiszert adományoztak, míg a szaléziak szórakozást biztosítanak a kicsiknek. Négy vagy öt csoport fiatal önkéntes megszervezte további csoportok képzését az iskolákban, hogy kibővíthessék a munkát. Szalézi munkatársak és más laikus emberek együtt dolgoznak a szaléziakkal.

ANS-Aleppo

Olaszország - Nyár - az önkéntes szolgálat ideje

Olaszországnak a tavaly májusban földrengés sújtotta területén, Emilia-Romagna tartományban fiatal önkéntesek segítségével nyári napközi oratóriumot szerveztek, amely június 30-án kezdődött és augusztus 17-én zárult.

A munkát szaléziak és Don Bosco nővérek koordinálják, a szalézi munkatársak aktív részvételével. A sarkalatos pontja a projektnek azonban az a sok fiatal önkéntes, akik a Szalézi Ifjúsági Mozgalom hívására jöttek el Olaszország különböző területeiről Ferrara körzet központjába, XII Morellibe. A mintegy 180 fiatal, akik saját pénzükön utaztak és ellátásukról is maguk gondoskodnak, egy- illetve több hetet töltöttek el itt.

Az "R...estate ragazzi" nyári oratórium célja, hogy tipikus szalézi oratóriumi stílusban erősítsék a gyerekekben és az emberekből a reményt és a jövőbe vetett bizalmat. A projekt központja és alap-táborra XII Morelli, ahol szalézi közösség és oratórium működik.

A napi tevékenységek változóak, a rendeltetési helytől függően. Egyesek maradnak XII Morelliben és gondoskodnak a mintegy 100-130 gyermekről, akik naponta részt vesznek a nyári oratóriumon; mások indulnak a környékre, hogy szélesebb körben szórakoztassák a gyerekeket és segítsenek a felnőtteknek. Délután, miután mindannyian visszatértek az alap-táborba, szentmisén vesznek részt, majd a vacsora után kezdődik a "Stay Young" (Maradj fiatal) szabadidős program zenével tánccal, játékkal, filmekkel, vendég előadókkal... az oratórium találkahelyé alakul át, ahol a környékből fiatalokkal együtt szórakozva segítenek nekik elfelejteni a földrengés okozta traumát.

ANS-XII Morelli

Tudj meg még többet a szaléziakról: www.szaleziak.hu

ALBERTFALVA

Csillagtábor - Idén ötödik alkalommal rendeztünk meg az animátorokkal a Csillagtábort, amelyre minden évben a nyár utolsó hetében kerül sor Albertfalván. Olyan ez, mint egy oratórium.

A lelkes kis animátorcsapat ebben az évben augusztus 27-31. között a magyarországi várakhoz kalauzolta el a 30 főt meghaladó tábor. A gyerekek minden reggel közös imádság és elmélkedés után egy-egy várral ismerkedhettek meg várkapitányuk által, így kísérték el Lajos lovagot várkereső útjára.

Hétfőn a gyulai várba ment lovagunk. A várral való ismerkedés után a csapat Makkosmáriára kirándult, itt ismerkedős játékokat játszottunk és métáztunk. Kedden a szigligeti várkapitány mutatta be a várát. Ezen a napon az út a martonvásári kastélyparkba vezetett. Itt torna, akadályverseny és kínai háború szórakoztatta a gyerekeket. Szerdán a budai kapitány mesélt Lajos lovagnak. Délelőtt a budai várát „ostromolta” meg a gyereksereg öt különböző útvonalon. Délután az óbudai oratóriumba látogattunk és játszottunk velük együtt.

Csütörtökön a kőszegi vár került sorra. Napi programként a Pünkösdfürdő strandon élvezhettük hűsölve a nyári meleget. Pénteken a diósgyőri várkapitány mutatta be a várát. Újabb kirándulás következett, ezúttal a Kamaraerdőbe. A táborozók segítettek Lajos lovagnak megtalálni a tökéletes várát. Délután a táborzáráskor a tábor lovagját várkapitánnyá avatta a többi vártulajdonos. Az újdonsült várkapitány új rangjával élve mindenkit lovaggá ütött. Ezután a szülőkkel együtt megnéztük a tábor alatt készült képeket.

Az animátoroknak nagy segítségére volt a két vendég animátor Gáborik Flóra és Pribeli Dorina Balassagyarmatról - ezúton is köszönjük a segítségüket. A tá-

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Kitüntetés a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium igazgatójának

A magyar államiság évfordulójának alkalmából augusztus 20-án a budapesti Szépművészeti Múzeum barokk csarnokában rendezett ünnepségen a kitüntetettek között volt Petróczi Gábor, a kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnázium igazgatója is, aki Magyar Arany Érdemkeresztet vehetett át.

Petróczi Gábor több évtizedes elhivatott oktató-nevelő munkája, valamint eredményes iskolavezetői tevékenysége elismeréseként kapta a kitüntetést, amelyet a miniszterelnök javaslatára Magyarország köztársasági elnöke adományozott. A rangos elismerést Balog Zoltán, az Emberi erőforrásokért felelős miniszter, valamint Halász János államtitkár adták át. Szívvel gratulálunk!

bornak hála a gyerekek élményekkel gazdagon térhettek haza. Biztos vagyok benne, hogy jövőre is megszervezzük ezt a remek hetet a fiatalok számára.

Czerny Dániel

KAZINCBARCIKA

Kazincbarcelona – „Nyári Játékok” 2012. - Talán szokatlan a cím, de meg tudom indokolni ... legalábbis szeretném. Nos, itt, Kazincbarcikán is olyan a vérmérséklet és az élet szeretete, mint a latin országokban – ha még nem jobb! Ebben az évben a táborban résztvevő gyerekek újra csak ezt bizonyították. Olyannyira, hogy a 45 résztvevőhöz 15 felnőtt (munkatárs és diák) kellett, de a végkifejlet a vártnál jobbra sikerült!

Első héten Sándor István személye bővölte el a gyerekeket. Ebben nem kis szerepe volt Kukuczka Robert atyának, valamint Jani Áronnak és Oláh Győzőnek – akik azóta már odakint, Olaszországban küzdenek az olasz nyelvvel. Egy szó mint száz, volt fekete bőrkabát, puská és „Pokol Csárda” (ma itt Inferno-nak hívják), **de mindezenen diadalmaskodtunk azáltal, aki szeret minket!** Reméljük, hogy a résztvevőkben is a hűséges helytállás példájaként maradt meg egy-

Albertfalva - Csillagtábor, ahol minden nap egy-egy várral ismerkedtek a gyerekek.

Kazinbarcika, Don Bosco iskola - a nyári napközi oratórium résztvevői.

kori szalézi rendtársunk.

A második héten Savio Domonkos vidám életszentségébe nyertünk bepillantást. Ez különösen tetszett a helybelieknek, valamink a műcsónyiaknak, a miskolciaknak (akik Teréz anya nővérein keresztül jutottak el hozzánk) és a herbolyaiaknak. Tehát mindenkinek. Kezdetben nem igazán értettem, hogy ebbe hogyan fért bele a tiszaujvárosi strand, de Savio Domonkos elintézte a jó időt. Tehát belefért! :)

Nyári oratóriumunkban helyet kapott a kirándulás, a vidám sorjátékok mellett a szentmise és az imádság is. Szóval megint jól sikerült. Ezt a tábort nem vontuk össze a plébánia által szervezett oratóriummal, hiszen a mi gyerekeink más közösségekből és más anyagi háttérrel jönnek: "nehéz arcok", nehéz sorsok... De mi így szeretjük őket!

Tudják jól ők is, hogy „pénz nélkül mulatni bajos”, de megoldottuk, hála a külföldi jótévedőknek. S ha már itt tartunk: napi 300 forint hozzájárulást kértünk fejenként, ebből „fedeztük” a napi háromszori étkezést, a kirándulásokat és a strandokat. De kit érdekel, ha a résztvevők jól érezték magukat!

Köszönet az oratóriumot szervező Kukuczka Robi atyának, valamint a tanároknak és a minket segítő diákoknak, szponzoroknak. Jövőre folytatjuk!

P. Márkus Zoltán SDB

ÓBUDA

Reggeliztetős tábor - Szalézi Nyári Napok névre kereszteltük el azt a hetet, amit azoknak a gyermekeknek szerveztünk, akiket a Reggeliztetés Program során ismertünk meg az évek során. Ugyanis már a harmadik évet zártuk a vakáció kezdetével. Voltak olyan táborozók, akik minden nap jönnek reggelizni

iskolaidőben és olyanok, akik már elköltöztek a környékről, de táborozni szívesen visszajöttek hozzánk. A négy Lólé testvért az egri gyermekotthonból hozta el Csány Marci, én pedig egy kárpátaljai gyermekotthonból „kaptam” 2 fiúcskát egy hétre. Naponta átlag 30 gyerek jött, minden reggel külön regisztráció volt nevelő céllal, 200 Ft belépti díjjal. Reggelente 100 db zsemleből szendvicseket készítettünk Pécsi Kattival, aki az

év közben is nagy segítség a reggeliztetésnél.

A tábor témájaként József és testvérei bibliai történetét vettük alapul. Színpadi jelenetekkel, kiscsoportos beszélgetésekkel mutattuk be a történetet és annak üzenetét. Lezárásként a rajzfilm levetítésével tettük teljessé az élményt. A gyerekek Tremmel Kattival fakanál bábokat készíthettek a főszereplőről.

Kedden az óbudai Hajógyári-szigetre kirándultunk, ahol a kedvelt csúszdák mellett egész nap a sorsversenyeké és a métáé volt a főszerep az animátorok szervezésében. Szerdán a rendőrségtől jött kis csapat tartott három helyszínen foglalkozást: kresz-teszt, kerékpáros ügyességi pálya és felvilágosító filmvetítés. Eközben a kicsik Antal anyuka jóvoltából az arcfestő „műhelyben” várták, hogy sorra kerülhessenek. Csütörtökön a strandolásban fáradt ki a csapat. Pénteken az egész napos játékos próbatételek mellett a bográcsban főtt a finom gulyás leves Kunz Réka „főszakácsnő” – négy gyermekes anyuka, aki szintén év közben is oszlopos tagja a reggeliztetős csapatnak - és Janszky anyuka közreműködésében. A záró program a Gigasztár volt, ahol a táborozók a színpadon már a szülők és érdeklődő nézők előtt mutathatták be, miben érzik magukat a legügyesebbnek.

Kápolnamegáldás Balajton

Bár Balajton nem épült szalézi rendház, Kazinbarcikán mégis magunkénak érezzük, hiszen sok év lelkipásztorkodása és sok diákkal való kapcsolat fűz oda. Mára a 490 fős településen 50-en járnak rendszeresen szentmisére, leginkább roma származásúak. Zajlik az élet: táborok, rendezvények, vidám hittanórák, zarándoklatok, közös munkák. Így épült újjá az egykori iskola, melynek két tantermét összenyitották. Számos jótévedő, vállalkozó segítségével, a helyiek áldozatos munkájával új kápolnával gazdagodott a közösség. A régi templom alatt ugyanis a domboldal megcsúszott, így az életveszélyessé vált. Az új kápolnát Ternyák Csaba egri érsek szentelte fel 2012. július 7-én, Szent József, a munkás tiszteletére.

Óbuda - Álmodók álmodói - nyári napközi oratórium.

Vers, ének, próza, tánc, bűvészet, kapuera harcművészet és még sorolhatnám a színes műsor előadásait. A szünetekben tombolasorsjegyek kihúzásával fokoztuk a hangulatot, ahol a két ceremóniamester, Fülöp Tibor SDB és Czuczur András nevette meg a gyerekeket. Változatos programokkal próbáltuk a gyerekek szünidei pihenését tartalmasabbá tenni: volt csocsóbajnokság, foci, gyöngyfűzés és kítűző készítés Pacsuta Marcsival, közös fogmosás és tanácsadás az egészséges fogakért Koroknai Anna segítségével. Minden nap lezárásaként imádkoztunk a kis kápolnában, hálat adva Istennek a közös élményekért és egymásért. A szaléziak közül egész héten velünk volt, mint fő szervező Biet Pál SDB, Tibor vezette a napi záróimákat és Ferenc atya is támogatta a munkánkat.

Ezúton is szeretnénk kifejezni hálánkat a fent említett segítőkön kívül mindazoknak, akik fontosnak tartották, hogy azok a gyerekek is táborozhassanak a szaléziaknál, akikért Don Bosco is dolgozott a torinói Oratóriumban. Akár munkájukkal, szabadidejük feláldozásával vagy anyagi segítséggel járultak hozzá a tábor létrejöttéhez. Az önkéntes munka szeretete közösségünkben is egyre több embert szólít meg, amire mindig van lehetőség egy karnyújtási körben is. Arra bízottok minden kedves olvasót, hogy találja meg, mi az a feladat, amit Isten bízott rá, hogy embertársainak segítségére lehessen.

Rácz Zs. Enikő

Ósmagyar vándorlás a keresztségig

- Az idei nyarat is - eddigi jó szokásunkhoz híven - a Szalézi Nyári Oratóriummal indítottunk Óbudán. Ezúttal ismét

átléptük a bűvös számot, a 201 résztvevő éppen hogy csak elért az udvaron, ám ez nem akadályozta meg a gyerekeket abban, hogy jól érezzék magukat. A táborba Polgárdiból is jöttek szép számmal, az ott működő Don Bosco Iskolaházából 23-an csatlakoztak. Az óbudai fiatalok ismét kivették a részüket a szervezésből és a tábor működtetéséből: 35 segítő felügyelte a gyerekeket, és segítette elő a Nyári Oratórium zavartalan működését, a munkatársak is sokat segítettek az étkeztetésben.

Az idei nyár a magyarság korai, honfoglaláskori történelmének megismeréséről szól - fontosnak tartjuk, hogy a fiatalok tisztában legyenek gyökereikkel. Az első héten a vérszerződéstől egészen Szent

Istvánig, a keresztség felvételéig jutottunk, így pénteken - ezt megünnepeelve - misével zártuk a hetet. A táborban bőven kijutott kirándulásból, fürdésből, mókából egyaránt, a gyerekek még egy ősmagyar jurtaiba is beleshettek, így ismerve meg őseik életét.

A tábor Segítő Szűz Mária kegyeibe ajánlottuk, így ismét minden probléma nélkül működött, remek hetet tölthettünk együtt - és ez még csak a kezdet volt!

Lukács Bori

A második hét - Míg nyári oratóriumunk első hetét júniusban, addig a második hetet augusztus végén tartottuk. A tábor közel 180 gyerek részvételével, és 30 animátor, kisanimátor vagy segítő

Óbuda - Szalézi Nyári Napok - reggeliztetős tábor.

önkéntes munkájának köszönhetően jött létre. A hét témája a "Gergő és az álomfogók" című könyv alapján az ősmagyar mondavilágra épült, "Álmok álmodói" címmel. Hétfőn reggel a gyerekek megismerhették Gergőt a reggeli színdarabban, aki végig kísérte a hetet a tartalmas műsorokban, izgalmas történetével. Kedden a kisebbek a Hajógyári-sziget csúszdáihoz látogattak el, míg a nagy- és középcsoportosok egy nagyobb kirándulást tettek a Hármashatár-hegyre, elvesztett térképdarabok után kutatva, mely a Táltos Világtalálkozóra vezette el őket. Mindenki teljesen elfáradt, de érdeklődve hallgattuk meg a szokásos esti imát a templomban. Szerda délelőtt bajnokságot rendeztünk, ahol a 4 korcsoport 3-3 csapata mérhette össze egymással tudását a különböző sportokban. Délután vizes nagyjáték volt az albertfalvai Csillagtábor résztvevőinek társaságában. Az igazi „vizes” nap viszont a csütörtök volt, amikor szokás szerint a Római strandra látogattunk el. Az idei tábor újdonsága, hogy az egész héten gyakorolt bansot (Shakira: Waka-waka) a vízben táncoltunk el, amiben minden táborozó aktívan részt vett. Az "előadást" érdeklődve figyelte a többi strandoló, néhányan lelkesen be is szálltak a „vízi-tornába”. A pénteki napon ellátogatott hozzánk Gryllus Vilmos, a fiatalság nagy öröme, az előadás alatt a záróműsorra is akadt idő próbálni. Délután baranta (ősi magyar harcművészet) bemutató volt, ami után lehetőség nyílt kipróbálni az ősi fegyvereket, íjat, botot, ostort. Végül egy táncos, zenés, kimonodottan jó hangulatú, a gyerekek fellépéseiből és az animátorok vicces előadásából álló műsorral zártuk a fergeteges hetet. Köszönjük minden fiatalnak és

minden animátortársamnak a részvételét! Egy igazán méltó zárása volt a nyárnak és nyitánya az évközi Óbudai Szalézi Oratóriumnak.

Rózsa Réka Bernadett

EGER

Lengyelországban jártunk - A két-hetes nyári napközi oratórium után ötnapos lengyelországi kirándulásra indultunk Czestochowába, egy helyi szalézi házba. Érkezésünk után már indulunk is a Fekete Madonna elé. Lengyelország legnagyobb tisztelettől övezett zarándokhelyén Gamon Ewa nővér vezetésével közvetlenül a kép előtt imádkozhattunk - a lengyelek között magyarul is megszólt az Üdvözlégy Mária.

Péliföldszentkereszt - a ministránstábor résztvevői.

Eger - Animátorok kirándulása Lengyelországba.

Másnap a hajnali szentmise után bejártuk Czestochowát, majd elindultunk Wrocław felé, ahol Ewa nővér hat évig dolgozott. A várost a nővér idegenvezetésével jártuk be. Ámulatba ejtettek bennünket a kis koboldok, amik a város minden pontján elszórva csücsülnek, esznek, olvasnak vagy heverésznek. A következő napon egy csapat elindul Auschwitz-Birkenau felé, ahol kétórás idegenvezetésen vettünk részt kicsit jobban megismerkedve a történelem ezen momentumaiival, egy csapat pedig városnézésre indult Krakkó belvárosába, ahol Ewa nővér jóvoltából könnyűszerrel eljutottak mindenfelé, például a Wawelhez vagy a királyok sírjához. Krakkó persze tele volt hozzánk hasonló turistákkal. Egészen

más a hangulat, mint Wrocławban. Ez a város is hamar a szívünkbe lopta magát, de mind tudtuk, hogy a következő úticélunk a kirándulás csúcspontja lesz. Elindultunk Limanowa felé, Ewa nővér családjához egy dimbes-dombos vidékre, ahol közös vacsorával fogadtak, sok nevetéssel. Másnap reggel a szabadban elfogyasztott reggeli után indultunk szentmisére. Mise után nem hazudtoltuk meg szalézi mivoltunkat hegyi sétánkat bansok gazdagították.

Sajnos indulnunk kellett haza. Táskáinkban lengyel csokik, karamellák, képeslapok és persze a rengeteg átélt élmény. Miközben Magyarország felé gurultunk hálát adtunk, hogy átélhettük ezt a káprázatos kirándulást azzal az animátorcsapattal, akikkel előtte két hetet együtt dolgoztunk. Brigi, Dóri, Enci, Henrik, Ivett, Katosz, Laci, Maresz, Rita, Saly, Sanyi, Zoli s jómagam sosem fogjuk

elfelejteni ezt a külföldi utazást, amit Ewa nővérnek köszönhetünk.

Domán Vivien

PÉLIFÖLDSZENTKERESZT

Ministránstábor - Idén huszadik alkalommal került megrendezésre a szalézi ministránstábor Péliföldszentkereszten. Július 9-13-ig voltunk együtt mintegy 70-en, több helyről. A csapatok között természetesen ott volt – a most már nyolcszoros bajnok – Albertfalva, de az örök vetélytárs Borsodnádásd, és a fiatal erőt képviselő Óbuda, továbbá Páty, Csákvár és az újonc Savio-csoport is.

A tábor témája idén Don Bosco élete volt, erről szölkáltak Flavio atya előadásai. De jutott idő sok játékra és versenyre is. Több kategóriában pontozták a résztvevő csapatokat, ezért figyelni kellett a szobarendre, a fegyelemre és a pontosságra is. Továbbá fontos volt jól teljesíteni a fizikai versenyeken és a szellemi vetélkedőkön is, hiszen amelyik csapat a legtöbb pontot szerzi, az viheti haza a plébániájára egy évre a Savio-kupát, illetve két év óta egy Savio Domonkos szobrot. Idén a legjobb csapatnak Albertfalva bizonyult, ahogy tavaly is, és így az elmúlt évekkel együtt összesen már nyolcadszor voltunk győztesek. Ezzel rekordtartók vagyunk, a második Borsodnádásd hat győzelemmel, a harmadik Óbuda, nekik is sikerült egyszer zsinórban háromszor győzniük.

Az albertfalvai csapat tagjaként nagy öröm háromszoros kupagyőztesnek lenni. A titok, úgy érzem, hogy az egységben van. Több éve versenyzünk és ministrálunk együtt, de persze mindig frissül a csapat, idén is két taggal bővült az „ALFA-tábor”. A miséken kívül máshol is találkozunk egymással, nagyon jó hangulat uralkodik a gárdában. Ha minden így marad, valószínűleg jövőre is esélyesek leszünk. Ezúton szeretném megköszönni vezetőinknek, Ádámnak, Mikinek és Lacinak, hogy felkészítettek minket, mert nélkülük sehol se lennénk.

Köszönjük a szervezést a szaléziaknak, Lyttonnak, Flavio atyának, és mindenkinek, aki segített nekik. Nekem ez már a kilencedik táborom volt, és jó látni, hogy a színvonal nem csökkent, mindig óriási élmény, a nyár egyik csúcspontja. Vigyázz Péli, jövőre is jövünk!

Bató Mihály András

Művészeti tábor 2012 - Az idei nyár nem is zárulhatott volna jobban, mint egy táborozással Péliföldszentkereszten. A kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnázium egy kisebb csoportja, pontosabban az iskola zenekara, kórusa és a rajzosok indultunk útnak, hogy megnézhessük Esztergomban hazánk legna-

Péliföldszentkereszt - a Szalézi-Irinyi Közéiskola gólyatábora - VII-IX. évfolyam.

gyobb templomát, a főszékesegyházat, és eltöltünk egy napot Pélin. A bazilikánál kvíz kérdéseket kellett megfejtetni, közben ismerkedtünk a várossal. A nap folyamán elmehettünk a közeli élményfürdőbe, vagy a Keresztény Múzeumba. Este a szentmise után animátorok gondoskodtak a jókedvről, a játékok, éneklés, ismerkedés a nyergesújfalui diákokkal egészen éjszakáig húzódott, amiben tanáraink is részt vettek. Másnap művészi tehetségünket tártuk fel, a délelőttöt énekléssel, rajzolással töltöttük. A délután folyamán nyergesi szalézis diákokkal beszélgethettünk és az iskolájukat is meglátogattuk. Végül pedig egy jó nagyot túráztunk, hogy teljes legyen a nap. Reméljük, hogy legközelebb majd hosszabb időt eltölthetünk majd ezen a csodás helyen.

Forrás: sagim.hu/Ignác Barbara

Gólyatábor - Augusztus utolsó napjaiban ismét környékbeli diákoktól volt hangos Péliföldszentkereszt. Hagyományosan itt tartja ugyanis gólyatáborát a nyergesújfalui Szalézi – Irinyi Közéiskola, ahol idén először indult el a nyolc évfolyamos képzés. Éppen ezért az idén a „gólyákat” két, különböző időpontban

vártuk: a hetedik és a kilencedik évfolyamot három napra, augusztus 27-től 29-ig, az ötödikeseket pedig két napra, augusztus 29-től 30-ig. A kisdíjakok – a tábor programjának részeként – gyalog, túrázva érkeztek, csomagjaikat a szülők segítségével, kisbuszokkal szállítottuk szobáikba. A tábor ideje alatt a gólyák megismerkedhettek az iskolával, osztálytársaikkal, Don Boscóval és a szaléziakkal. Részt vehettek éjszakai akadályversenyen, csoportversenyeken, vetélkedőkön, a nagy melegre való tekintettel jó sok vizes játékon is. Első osztályfőnöki órájukon egymással és osztályfőnökükkel is beszélgethettek. Elmaradhatatlan elem az esti tábortűz, idén pedig újításként tea házzal is készültünk, ahol éjszakába nyúlóan beszélgethettek, játszhattak, ismerkedhettek új tanulóink. A tábor előkészítésekor érkezett meg hozzánk Claudius Misquitta atya, aki nagy lelkesedéssel vetette bele magát a szervezésbe és a munkába. Velünk tartott még Nádudvari Géza testvér és Quadros Lytton szerzetes növendék is. A gólyák ünnepélyes köszöntésére a szintén hagyományos októberi gólyabálon kerül majd sor.

Gyarmati Dávid

A kazincbarcikai művészeti tábor résztvevői Esztergomban.

Józsi

Iskolánk tanulói között nem nehéz tragikus gyermek-sorsokat találni, de hála Istennek, ezek nagy része már jóra fordult, mint ahogy a 11. osztályos L. József élete is egyenesbe jutott.

A fiúra azért figyeltem fel, mert a könyvtárban a Bibliát forgatta és figyelmesen olvasta. Elmondta, hogy az irodalom a kedvenc tantárgya. Néha beszélgettem vele és lassan elmesélte az egész életét. A csendes, udvarias fiú mögött nehéz évek voltak. Öt évesen élte át élete első nagy tragédiáját, amikor az édesapját a kertben holtan találta. Attól fogva az édesanyja az itál rabja lett, Józsi gondozta a három éves öccsét. Hat évesen mosott, főzött, ha volt mit, de nagyon sokat éheztek. A személtre járt szedni, hogy ne fagyjanak meg. Iskolába nem járt, ha meg járt, akkor megbukott.

Tovább pedig úgy folytatom, ahogy ő maga mondta el:

„Ez így ment addig, míg a családsegítő intézettől értünk nem jöttök, és nem vittek be bennünket a miskolci intézetbe, ahol 6 hónapig voltunk. A sok koplalástól nagyon betegesek voltunk, így egy nevelőszülő sem vállalt el bennünket. Végül egy nagyon jó asszony, Járó Gyuláné kivett bennünket. Így kerültünk Putnokra, ahol a kisegítő iskolába kerültem, mert nem tudtam írni, olvasni. Ötödikben kerültem normális tagozatú iskolába. A nevelőszüleinket az Isten áldja meg, mert saját gyerekeiként szeretnek bennünket. Már tíz éve vagyunk náluk. A nevelőszüleimnél létrehoztam egy kis gazdaságot: kecskét, nyulat, disznót, tyúkokat nevelek. En gondozom, etetem őket. Egy kis földet is művelek, ahol zöldségféléket termeszték. Édesanyám jelenleg is iszik. Huszonötezer forint segélyből él Edelényben. Havonta egyszer meglátogat bennünket, születésnapunkra édességet is hoz.

A 8. osztály után iratkoztam be a szakiskolába. Mivel jól tanultam, a 9. osztály elvégzése után kértem, hogy vegyenek át a szakközépiskola 10. osztályába. Jelenleg 11. osztályos vagyok. Érettségi után a szobafestő szakmát szeretném kitanulni. Az elmúlt tanévben egy Interetnikus táborban vettem részt. Debrecenben voltam három napig és Tihanyban egy hétig. Nagyon sokat tanultam itt a többi tanulóval együtt a különböző kultúrájú és szokású emberekről. Máriapócson is voltam osztálykiránduláson.

Vallásos vagyok. Sokat imádkozom. Olvasom a Zoltárok könyvét, a Bibliát, Don Bosco életét. Sok segítséget kaptam a szalézi atyáktól, az osztályfőnökömtől és a tanáraitól ahhoz, hogy megálljam a helyem. Elégedett, boldog ember vagyok a szakközépiskolában. Megtaláltam az életcélot, amit köszönök Istennek.”

A felhő és a dűne

Egy igencsak fiatal felhőcske (de hát mindenki nagyon jól tudja, hogy a felhők élete rövid és mozgalmas) először nyargalászott fenn a magasban, néhány igen nagyon dagadt és különös formájú felhő társaságában.

Midőn a nagy Szahara sivatag fölött haladtak, társai, akik már tapasztaltabbak voltak, egyre biztatták:

- Szaladj, csak szaladj! Ha megállsz, elvesztél.

A felhőcske azonban nagyon kíváncsi volt, mint a fiatalok általában, és lesiklott a vágató bivalycsordához hasonló gomolyfelhők alá.

- Mit művelsz? Hová mész? – vicsorgott vissza a szél.

A felhőcskének azonban nagyon megtetszettek az aranylós homokdűnék: valóban elragadó látványt nyújtottak. Lassan föléjük ereszkedett. Úgy tűnt, hogy megannyi széltől cirógatót aranyfelhőre talált bennük.

Egyikük rámosolygott.

- Szia – mondta neki.

Nagyon bájos dűne volt. Épp akkor formálta a szél, aranylós fűrtjeivel játszadozva.

- Szia. Az én nevem Felhő – mutatkozott be a felhő.

- Az enyém meg Dűne – hangzott a válasz.

- Hogy megy a sorod ott lenn?

- Megyeget... Nap és szél. Néha túl meleg van, de azért minden rendben. És a tied?

- Nap és szél... nagy vágta az égen.

- Az én életem igen rövid. Ha megjön a nagy szél, lehet, hogy el is tűnök.

- Sajnálod?

- Egy kicsit. Olyan, mintha semmire sem volnék jó.

- Azt hiszem, rövidesen én is esővé változom és le fogok hullani. Ez az én sorsom.

A dűne habozott egy pillanatig, aztán azt mondta:

- Tudsz róla, hogy mi úgy hívjuk az esőt: mennyország?

- Nem is tudtam, hogy ilyen fontos vagyok – mosolygott a felhő.

- Egy-két idősebb dűne elbeszéléséből tudom, mennyire jótékony az eső. Olyankor csodálatos dolgok borítanak be minket, amiket úgy hívunk, hogy „fű” és „virágok”.

- Ó, igen, ismerem őket.

- Én valószínűleg sohasem fogom megismerni őket – fejezte be szavait a dűne.

A felhő gondolkodott egy darabig, aztán megszólalt:

- Tulajdonképpen én rád is hullajthatnám az esőmet...

- De akkor meghalsz...

- Te pedig kivirulsz – szólt a felhő és lassan elkezdett átváltozni jótékony esővé.

Másnap a kis dűne csupa virág volt.

Az általában ismert legszebb imák egyike így szól: „Uram, tégy engem lámpássá. Elégek ugyan, de világítok másoknak.”

Bruno Ferrero: Ami fontos a rózsában című könyvéből.

November 23-25. között a fiatalokat várják a szaléziak P. Andrásfalvy János SDB vezetésével.

December 7-9. között pedig a 13-16 éves serdülőket várják P. Márkus Zoltán SDB vezetésével.

Információ és jelentkezés a Szalézi Ifjúsági Irodánál, tel.: +36 20 227 4003

Cziczzer Ferencné SC

† Szombathely-Újperint, élt 75 évet

Szívünket nagy fájdalom töltötte el 2012. augusztus 3-án, mikor templomunk lélekharangja megszólalt. Senki sem akarta elhinni, hogy „Cziczzer Marika néni” az Úr magához szólította.

Marika néni 52 éve szolgált Egyházunknak minden ellenszolgáltatás nélkül, szívvel, lélekkel. Takarított, díszített, segített amiben csak kellett. A szaléziak visszatértek az elsők között lépett be (gondolkodás nélkül) a munkatársi közösségbe amikor Újperinten 1995-ben elkészült az új templom.

Az egyháztestületben is tagként vett részt. Attól fogva a templom virágoskertje, és a hősi emlékművek környezetének csodálatos virágai is az Ő keze munkáját dicsérik. Ha valaki beteg volt, vagy a kórházba került a faluból, ő mindig ment látogatni. Őszinte, igaz szeretet sugárzott belőle még akkor is, ha fájdalma vagy bánata volt. Marika néni fiatalon özvegyült meg, de a Segítő Szűzanyába vetett hite mindig átsegítette a nehéz helyzeteken.

Hiányát az egész falu érzi! Ő volt a mindenki „Cziczzer Marikája”. Hiányát pótolni nem lehet, emlékét őrizni kell amíg élünk.

Búcsúzunk tőle: a Képviselő Testület, a szalézi munkatársak és a Karitás közösség, valamint Újperint lakói.

Marika néni imája:

„Szűzanyám, Szent János apostol gyermeki érzelmeivel simulok szívedhez.

Köszönöm, hogy gondomat viseled az Égi hazába vivő utamon.

Ígérem hű leszek hozzád. Sose feledem, hogy Mária gyermeke vagyok. Égesd homlokomra anyai csókot, áraszd szívemre szereteted sugarát.

Tápláld az örök élet mannájával, Krisztussal, míg csak haza nem érek az örök élet földjére. Amen.”

Don Bosco Kalendárium 2013.

A jubileumi év kalendáriumának újdonságai között a naptári részben dióhéjban megtaláljuk a tartomány történetét, valamint a főbb jubileumi események időpontjait. Folytatjuk a száz évvel ezelőtti letelepedés viszontagságainak elbeszélését, bemutatjuk a strennát, több szalézi lelkiségi írást közlünk és Don Bosco születésének kétszázadik évfordulójára készülve a pedagógiáját taglaljuk. Továbbra is sok szórakoztató és elgondolkodtató tartalommal várjuk olvasóinkat.

Megrendelhető személyesen a Kiadónál (1032 Bp. Kiscelli u. 79.) vagy a donboscokiado@gmail.com e-mail címen vagy a 06-20-320-7373-as telefonszámon, hamarosan pedig megvásárolható a Don Bosco Könyvesboltban (1053 Bp., Múzeum krt. 7., nyitva: H-P 10-18 h) és a szalézi plébániákon.

Szalézi Értesítő

Legyen mindig kapcsolatban

a szaléziakkal: olvassa a szaléziak lapját!

A Szalézi Értesítő a Magyar Szalézi Tartomány ingyenes, nagy hagyományokkal rendelkező lapja, amely 2012-ben a 110-ik évfolyamába lépett és ajándék mindenkinek, aki szimpátiával tekint a szaléziak munkájára. Célja, hogy bemutassa a szalézi rendet, az alapító, Bosco Szent János életét, lelkiségét és pedagógiáját, a magyar szaléziak és a Szalézi Család életét és küldetését.

A szerkesztővel a le@szaleziak.hu e-mail címen léphet kapcsolatba. A következő lapzárta november 15-én lesz.

A Szalézi Értesítőben található csekken adományával támogathatja a szaléziak munkáját. Segítségét szívesen fogadjuk! Lapunkat megrendelheti levélben, telefonon, faxon, e-mailben, vagy akár a www.szaleziak.hu honlapon keresztül.

Adja meg nevét és címét, és mi postázzuk!

Ha meg szeretné rendelni, írjon címünkre: Szalézi Értesítő, 1032 Budapest, Bécsi út 173., telefonáljon: 06-1-453-22-77, vagy küldjön e-mailt: sdbung@mailbox.hu.

Ajánlja ismerőseinek is a Szalézi Értesítőt!

Utolsókból lesznek az elsők

Jubileumi vetélkedő
a szaléziakkal FIATALOKNAK

Nevezés: **2012. november 6-ig**
a www.szaleziak.hu honlapon.

Döntő: 2013. április 20. Budapest – Óbuda

Fődíj: 4 napos kirándulás **Torinóba**, Bosco Szent János városába
További díjak: 6, illetve 8 fős csocsóasztalok
Különdíj a legtöbb csapatot kiállító intézménynek.

...mert **Van** akit érdekel, ami **Benned** rejlik!

Információ: vetelkedo@szaleziak.hu

Tel.: 0620-384-8900

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4700 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: Depaula Flavio és Vitális Gábor
Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: (1) 453 22 77; e-mail: sdbung@mailbox.hu; honlap: www.szaleziak.hu
Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziak.hu; lektor: P. Ábrahám Béla SDB; tördelő: Bohner Ferenc
A címlapon: Sándor István (1914-1953) szalézi szerzetes testvér

Készült a Szalézi Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kőszeghy Balázs +36 20 406 9340

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.